

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

”Men vi har vårt medborgarskap i himlen, och därifrån väntar vi Herren Jesus Kristus som Frälsare.” Fil 3:20

En lycka som inte är av denna värld!

-Jag började haja till inför vad som stod i bibeln. Någonstans började jag reflektera över det jag läste. Jag hade aldrig stött på den här typen av texter och budskap och började inse att om jag kunde mer tillägna mig och vara så här, skulle jag vara en lyckligare människa. Jag möttes av ett otroligt kärleksbudskap som talade om ett sätt att vara som är helt motsatt det som verkar vara gängse norm i världen.

Vittnesbörd av Jyrki Ilmaire Hiltunen

Jag tänker läsa litet ur Fil 2:1-8. Sen ska jag berätta om varför jag är här igen, och sedan ska jag berätta om min frälsningsupplevelse och väg.

-Om nu förmaning i Kristus, om uppmuntran i kärlek, om gemenskap i Anden, om hjärtlig godhet och barmhärtighet betyda något, gören då min glädje fullkomlig, i det att I ären ens till sinnes, uppfyllda av samma kärlek, endräktiga, liksinnade, fria ifrån genstridighet och ifrån begär efter fåfänglig ära. Fasthellre må var och en i ödmjukhet akta den andre förmer än sig själv. Och sen icke var och en på sitt eget bästa, utan var och en också på andras. Varen så till sinnes som Kristus Jesus var, han som var till i Guds-skepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänare-skepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvärtes måtto vara såsom en människa och ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset.

att börja med, när jag stod utanför och inte riktigt visste vart jag skulle ta vägen. Men när väl måltiden satte igång så var det en fantastisk upplevelse! Jag har berättat det många gånger i mina hemtrakter sedan. Vissa gånger omnämns ju Maranata i negativ bemärkelse. Jag har alltid sagt att det jag upplevde här den agapemåltiden var det härligaste jag har upplevt under mitt liv som kristen. Det var så fantastiskt. Vi som satt vid bordet var alla olika människor, men ändå var vi syskon i Herren och den här kärleken som Gud lagt i våra hjärtan, den flödade. Det var så underbart att vi fick dela våra liv med varandra och den här glädjen att komma tillsammans – ja, det var fantastiskt otroligt. Det går inte sätta ord på det, man måste få uppleva det själv. Då ville jag gärna komma hit idag igen och uppleva detta.

Kanske jag skulle ha kommit tidigare, men jag drabbades av en hjärnblödning

hjärnblödningen. Fastän jag har kanske bara fem procent av min normala generella förmåga i ork och duglighet, så har jag ändå känt mig lika lycklig som före blödningen egentligen. Jag tycker ändå att jag någonstans har faktiskt kunnat vara lika glad, för det viktigaste i livet har jag ändå, vare sig jag haft hjärnblödning eller inte.

Jag ska berätta litet om min frälsningsväg och upplevelse. För fyra-fem år sedan studerade jag i Uppsala på psykologprogrammet. På den tiden hade jag ett enormt bekräftelsebehov. När man har en dålig självkänsla försöker man få andras gillande och uppskattning på olika sätt. Ett sätt är att försöka vara rolig. När man får folk att skratta, så att de tycker att man är kvick, då mår man bättre för stunden. Jag hade fått för mig att jag skulle lära mig några kända bibelcitater som jag skulle raljera med. Jag var inte troende på den tiden. Jag hade ett nytt testamente jag

fått 1983 av Gideoniterna i skolan. Jag började titta i det, och läste: ”Döm inte för

Då bad jag för första gången en riktigt uppriktig bön om att Jesus skulle bli min Herre.

Förra året vid den här tiden satt jag hemma och kände mig ganska ensam. Jag surfade runt och hamnade bland annat på Maranatas hemsida på nätet, och fick se att det skulle vara en agapemåltid här en lördag. Då ringde jag och frågade om det gick bra att jag kom. Det gjorde det, och jag åkte hit från Köping och kände mig kanske inte riktigt hemma till

förra sommaren. Det har varit svårt, jag har inte fått köra bil och det har varit tufft. Men nu får jag köra igen. Det har varit tungt på många sätt att orka och komma iväg. Jag har haft en otrolig tröst i Herren och hans löften. Sjukvårdspersonal på rehabteam har varit förundrade över att jag varit så lycklig och tillfreds med livet trots att jag drabbades av den här

att inte bli dömd, för med den dom du dömer andra, ska du dömas”. Ett annat citat var ”varför ser du flisan i din broders öga, och inte bjälken i ditt eget”. Ja, jag lärde mig de här citaten utantill, och något fler också. Så tänkte jag att jag vid något tillfälle skulle göra mig lustig med de här bibelorden.

I min utbildning hade jag och några

Jyrki tillsammans med ett av sina barn.

kamrater ett framförande i klassen. Min klasskompis stod bredvid mig och höll sitt anförande.

Så var det någon i klassen som anmärkte på något hon sagt. Då drömde jag till med: "Varför ser

du flisan i din systers öga när du inte ser bjälken i ditt eget. Hycklare där!" Och alla skrattade, och tyckte att jag var jättefyndig. Det där tyckte jag ju var bra, och tänkte att jag skulle lära mig några flera bibelord som jag kunde raljera med och få några slags bekräftelsepoäng på. Så jag for hem igen och läste i bibeln. Men vad som hände var att det blev inga fler tillfällen att raljera med bibeln. Vad som skedde, var att jag började haka till inför vad som stod i bibeln. Någonstans började jag reflektera. Vad är det som står här? Det här är något jag aldrig stött på. Den här typen av texter och budskap. Jag började inse att om jag kunde mer tillägna mig och vara så här, skulle jag vara en lyckligare människa. Också andra i min närhet skulle bli lyckligare om jag kunde vara på det här sättet. Jag möttes av ett otroligt kärleksbudskap. Det är ju ett sätt att vara som är helt motsatt det jag varit innan, och det som verkar vara gängse norm i världen. Den här självisheten, att sätta sig själv först och sedan tänka på andra. Och tänker man på andra så är

det bara i den mån man själv får någon slags "kredit" för det.

Jag började allt mer och mer läsa Nya Testamentet som ett rättesnöre. Jag tänkte: jag vill ju vara så här! Men det funkade ändå inte. Det går inte för mig i egen kraft vara så. Sedan kom mitt liv till en punkt då jag tänkte till. Jag är nästan fyrtio år, mitt liv har blivit en fullständig katastrof, det har gått totalt i kras. Jag hamnade i en förkrosselse, en syndanöd. Mitt liv hade blivit bara elände, och jag hade själv orsakat det, egentligen. Då bad jag för första gången en riktigt uppriktig bön om att Jesus skulle bli min Herre. Jag sa: -Jesus, om du finns, nu vill jag att du blir min Herre. Jag vill inte längre vara min egen herre. Jag har varit det i fyrtio år nästan, jag har läst alla möjliga böcker om allt möjligt här på jorden, men det blir mer och mer elände.

Ju mer jag försöker styra och manipulera mig själv och andra så det

har jag aldrig varit, och får jag vara så här lycklig resten av mitt liv, så spelar det ingen roll om folk kallar mig för knäpp, för en sån här lycka har jag aldrig förr i mitt liv upplevt. Jag var utbildad psykolog och vet en del om psykos och så, men jag hade aldrig upplevt en sådan lycka. Senare på kvällen upplevde jag en sån värme i mitt bröst. En kärlekseld och värme. Och då tänkte jag: men vad är det som händer med mig? Det här är ju inte klokt! Jag kände en sådan kärleksvärme för hela världen. Jag hade läst så litet om kristen tro, så jag visste inte, men jag undrade: är det här den helige Ande, den här värmen jag nu har i bröstet? Jag vet inte, men allt är så konstigt. Och jag kände en sådan kärlek till hela världen och till alla människor.

Dagen efter på mitt jobb hade jag fortfarande kvar den här underbara värmen i mitt bröst. Innan dess hade jag varit förkrossad, och vred mig i ångest och plågor. Så eländigt var livet. Och nu upplevde jag den här otroliga lycko-

Och jag tänkte: har jag nu blivit tokig, så spelar det ingen roll. För så här lycklig har jag aldrig varit

ska vara som jag vill, dess sämre blir det bara. Så jag sa: Jesus, om du finns – nu får du ta över!

Det här var i en pingstkyrka i Köping, det kom fram folk och såg att jag var förkrossad och grät. Jag stod upp där och bad. Kanske någon timme efter mötet, satt jag ute på stan och fikade tillsammans med en icke troende kamrat. Medan vi pratade om livet där, så började jag kasta in citat från Nya Testamentet som jag lärt mig. Helt plötsligt blev bibelns ord så levande för mig där jag satt. Jag kände: men det är ju sant! Det är inte klokt det här! Min kompis tyckte jag skulle dämpa mig litet, och jag tänkte: vad är det med mig? Vad är det som händer? Varför är Ordet så levande för mig? Någon timme efter det där, kände jag helt plötsligt en sån lycka som jag aldrig känt i hela mitt liv. Det var en lycka som inte är av denna värld. Och jag tänkte: har jag nu blivit tokig, så spelar det ingen roll. För så här lycklig

känslan. Det var nästan så att jag blev litet högmodig. Ska jag nu få vara så här lycklig hela livet! Det finns så många människor som har svåra problem, och här får jag gå och vara så otroligt lycklig! Jag kände mig utvald, och blev nästan litet högmodig. Tänk att jag får vara så här lycklig resten av livet. Men vid lunchtiden ebbade den här känslan faktiskt ut. Och jag tänkte: hjälp, vad har jag gjort? Har jag förspillt det här, har jag gjort något så att min lycka försvann? Men konstigt nog blev jag strax lugnad. På något konstigt sätt var det ändå inte som det var innan. Något nytt har hänt, det kommer inte att bli så eländigt som jag hade det förut.

Och mycket riktigt är det så. Faktiskt är det så att fastän den otroliga lyckokänslan och värmen lämnade mig, så hade ändå något nytt kommit. Jag var inte samma människa längre. Det märkte jag inte minst i jobbet. Jag jobbade på ett ungdomshem bland unga killar som trasslat till det för sig själva och andra.

forts sid 23

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se**Emanuel Johansson** emmanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:

www.midnattsropet.se

E-post:

info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2010

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA-
FÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS:

Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål på inbetalningen)Hemsida: www.maranata.seE-post: info@maranata.seMission i Dominikanska Rep.
Info (spanska) do.maranata.se

BÄLLSTA

MEDIACENTER

Hemsida:

www.ballstamediacenter.seE-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134, 161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39

Församlingen - i ändens tid

Text: Berno Vidén

Apostlagärningarnas gemenskapsideal har många gånger blivit hårt kritiserat. En vanlig ingrediens i nutida pastorsutbildningar är att få lära sig hur fel den urkristna församlingen handlade då de troende sålde vad de ägde, delade ut åt var och en som behövde och på det sättet gjorde sig beroende av varandra. Man menar att de istället skulle ha placerat sina resurser för att få så god avkastning som möjligt och på det sättet skapa en trygg och säker framtid. Nu gjorde inte församlingen så. Istället utblottade man sig så totalt att man nödgades träffa varandra till och med för den dagliga måltiden. Samma tillvägagångssätt kan vi läsa om hos församlingen i Antiokia.

Vi tar gärna till oss apostlarnas undervisning, fram tills det börjar brännas i det egna jaget. Men faktum är att Guds ord gång på gång påminner om vikten av att leva rättfärdigt och vad det innebär att förneka sig själv och ta sitt kors på och följa Jesus. För lärjungarna var det en naturlig konsekvens att fortsätta på den väg Jesus undervisat om; att lämna allt och följa honom. Det lärjungaskap Jesus lärde dem handlade inte bara om en episod i deras liv, utan det var något som skulle fortsätta och fortplantas, till dess att han skulle komma tillbaka.

År 2010 har hitintills varit uppseendeväckande på många sätt, med omvälvande händelser som direkt för våra tankar till Jesu eskatologiska tal. Exempelvis då han svarade sina lärjungar på frågor de bar på om vad som skulle hända i framtiden. Jesus börjar tala om naturkatastrofer såsom jordbävningar, översvämningar och andra naturfenomen. Han talar också om hur krig och terror kommer att intensifieras utöver jorden och om hur religionerna i Jesu namn kommer att förvilla många, händelser som eskalerat mycket i våra dagar. Men vad han framförallt ingjuter hos sina lärjungar är vikten av att vaka och ständigt vara redo samt att ha en sund inställning och ett levande förhållande till honom och hans församling.

Ögonblicken innan Jesus inför lärjungarnas åsyn lyfts upp på skyn för att återvända till Fadern, frågar de honom om när Israels rike

ska upprättas. Jesus svarar att det inte är deras sak att veta, samtidigt som han tillägger något mycket viktigt:

-När den helige Ande kommer över er, ska ni få kraft och bli *mina* vittnen.

Församlingens uppdrag var inte att med politisk eller militär makt befria Israel från ockupationsmakten. Däremot skulle de satsa allt på att vittna om honom i det nya förbund som Jesus själv beseglade med sitt eget blod. Tidigare hade han talat med dem om hur viktigt det var att äta hans kött och dricka hans blod. Nu var stunden snart inne för församlingen att träda fram som hans röst och liv; att vara världens ljus och jordens salt.

Jesus lämnar lärjungarna som blir stående med blickarna riktade mot skyn då budet från himlen når dem: *Han ska komma igen!* Med dessa erfarenheter och löften inleds en ny tidsepok i mänsklighetens historia, nämligen det som Paulus så passionerat beskriver som Kristi hemlighet – församlingens tidsålder. Församlingen var ingen byggnad eller organisation, men däremot en levande kropp för Jesus synliggjord här i tiden.

Med sin funktion på jorden och sitt medborgarskap i himlen präglas denna nya skapelse i allt av sin Herre och Frälsare. Församlingsliv blir vardagsliv i daglig efterföljelse och gemenskap, med det korta perspektivet i sikte som säger att Herren kommer! Allt vi här i tiden gör för Jesus kommer att bära bestående frukt för evigheten.

-Samlen eder inte skatter på jorden, där mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal inte förstöra, och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla.

Jesus är tydlig i sin undervisning om församlingens ställning här i tiden. Han jämför hennes situation även med liljorna på marken och fåglarna under himmelen som vare sig sår eller skördar. Dock har Fadern omsorg om dem.

Att församlingen i Jerusalem tog steget fullt ut och sålde sina privata egendomar för att dela med sig åt den fattige, var inget misstag. Snarare ser man här ett uttryck för sann brödräkarelse, ett resultat av den helige Andes verk:

-Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt. ■

Maranataväckelsen bröt fram i vårt land för femtio år sedan, då också tidningen Midnattsropet började sin utgivning. Detta år är alltså något av ett jubelår. Vi har beslutat att viga detta år till påminnelse av visionen som föddes, och den frigörelse många som drabbades av Maranataväckelsen upplevde. Hur det urkristna församlingssidealet förkunnades och började ta gestalt hos en skara som upplevde att Guds Rike måste få konsekvenser på livets alla områden. Det tal som här publiceras av Arne Imsen från 1974, blev banbrytande för en skara som inte önskade något annat än att leva i ett sant lärjungaskap.

Urkristen socialism

Föredrag av Arne Imsen publicerat i Midnattsropet 1974

-Jag har inget hopp för massan, men däremot för den enskilda människans förvandling. Först när hon är förvandlad är de mentala förutsättningarna skapade för en gemenskap med djupdimension, inte en gemenskap med gemensamma krav som främsta kännetecken. Jag tror på de heligas gemenskap, vars förnämsta kännetecken är att ge, ge och åter ge.

Frågan om att åstadkomma ett socialistiskt samhälle är egentligen en genuin andlig fråga, som utslutande kan lösas på andlig väg. Det finns inga maktmedel till förfogande, genom vilka vi kan förverkliga ett sådant samhälle, varken, genom vålds- eller icke-våldsmetoder. Hindret sitter nämligen icke i människans miljö och yttre förhållanden. Problemet är människan själv, varför alla förändringar först måste äga rum i människans egen inre värld.

Det lyckligaste som kunde hända vår jord vore att de socialistiska idealen kunde förverkligas. Jag är dock oerhört pessimistisk och har icke något hopp om att det kommer att ske. Jag har nämligen en liten inblick i historien och även i profetian, den bibliska framställningen av människosläktets gång emot det obevekliga slutet. Eftersom budskapet har blivit bekräftat med en så oerhörd precision från generation till generation, finns det ingen anledning att misstro det eller ersätta det med någonting annat. Det innebär att jag icke kan ha tro på, att samhället kommer att bli mänskligare. Det kommer fastmer att detroniseras. Jag tror således icke på någon utveckling, utan på en generation, vars konsekvenser vi kommer att möta i alltmer påtaglig grad.

Jag lider när jag tänker på mänsklighetens situation idag. Det är inte någonting patetiskt i det, utan jag bär detta som en

börda dagligen och stundligen. Jag har dock ett titthål in i evigheten, och det är det som inger mig hopp. Jag har inget hopp för människan och därför predikar jag den enskilda människans förvandling. Först när hon har blivit förvandlad, är de mentala förutsättningarna skapade för en gemenskap med djupdimension. Då är det inte längre fråga om intressegemenskap eller en gemenskap med gemensamma krav som främsta kännetecken. Jag tror på de heligas gemenskap, vars förnämsta kännetecken är att ge, ge och åter ge.

Ett sådant utgivande liv måste självklart manifesteras sig i en beredvillighet att dela med sig av de materiella tillgångarna. Beklagligtvis har detta ideal inte till fullo tillämpats i de kristna församlingarna. De borde ha varit ett föredöme i det här avseendet och ett riktmärke för den värld vi lever i. Man har istället ofta representerat andra intressen och bildat maktblock, som stundtals varit ett direkt hot emot människans frihet. Det borde icke ha varit så.

Massan förändras ej

Massan kommer inte att förändras. Tyvärr tror jag heller inte att kyrkorna kommer att förändras. Korruptionen och den andliga prostitutionen kommer att drivas allt längre. I horisonten skymtar det babyloniska världsväldet, där kyrka och stat förenats i ett enda maktblock.

Resonemanget om statskyrka eller frikyrka är därför bara ett skenresonemang utan verklighetsunderlag. Alternativen för kyrkornas ställning i Sverige kommer inte att utgöras av statskyrka och frikyrka eller både och. Händelserna kommer att driva utvecklingen fram till en kyrkostat.

Ibland tycker jag att vi kan vara fruktansvärda egoister. Vi kan tala om nöden i Bangladesh och på andra platser i världen. Om vi menar något med det vi säger, och om det vi tror på representerar

Låt oss då se vad bergspredikan handlar om. Jesus tar där upp t ex en synnerligen väsentliga fråga om profiten. Många gånger har det beklagligtvis ordnats så i de kristna sammanhangen, att penningen blivit något av ett maktmedel, som öppnat vägen till taburetterna och maktpositionerna. Att världen uppfattat kristendomen såsom en bundsförvant till kapitalismen är väl därför inget att förvåna sig över. Penningen har alltför ofta blivit ett maktmedel som utrustat kyrkorna och samfunden med ett för-

någonting; man har i alla fall vänt sig emot någonting. Jag tror dock inte att det är någon lösning. Vad jag tror på är det personliga föredömet. Det vi får göra är att själva gå in under försakelsens villkor och se till att först och främst de människor som lever i vår omedelbara närhet får den hjälp de behöver.

Det är när tron tar konkreta uttryck i samma efterföljelse av Jesu ord som kristendomen kan sätta förblivande spår i människors medvetande. Efterföljelse handlar om försakelse. Den som vill

följa Jesus måste försaka allt. Det är ett program som fullständigt förkroppsligas i Jesus Kristus. Det är inte att ge några procent av sitt överflöd för att andra ska få det lite bättre. Det handlar om att ge allt. Har man två livklädnader, så

All utjämning måste börja på det elementära planet, och vi skall inte tro att det kommer att leda till någon massrörelse, förrän vi som enskilda individer är redo att ta konsekvenserna av vår tro i den värld vi lever i. Som kristna måste vi vägra stödja lyxkonsumtion, när samtidigt människor inte ens har ett mål mat för dagen eller ens en trasa att dölja sin kropp med.

något av sanningsvärde och livskraft, så är det väl vår skyldighet, att gentemot medmänniskorna i vår omgivning kanalisera ut den hjälp de behöver. Ibland är jag dock frestad att tro, att den här förkunnelsen, som öppnar våra ögon för nöden i världen, har motsatt verkan än vad den borde ha.

Vi ser missförhållanden och beklagar situationen, för att sedan dra oss tillbaka till våra trygga och välordnade förhållanden, i stället för att offra oss. Efter ett tag, då vi möter situationen ännu en gång och vi får en ny inblick i förhållandena, vaknar vårt dåliga samvete en stund men bara för att åter igen sövas ner av många gånger allt för mycken passiviserande sång och musik, som gör det alltför bekvämt för oss. Så blir också det som ursprungligen var tänkt som en hjälp, ett bedövnings- och berusningsmedel, som gör det svårt för oss att handla förnuftigt och kristet.

Bergspredikan

Vi kan läsa vad Jesus har sagt i dessa väsentliga frågor och vi kan också se hur detta förkroppsligades i församlingslivet. Jag har läst Jesu bergspredikan till dess att jag inte orkar mer. Jag tycker nämligen att det han säger är så fruktansvärt och så oerhört. Det fruktansvärda är väl detta att det egentligen inte finns någon kristendom bredvid.

tryckets vapen.

Frågan är då om det finns något i bibeln som tar upp dessa detaljer. Bibeln är nu inget samhällsprogram, men jag hävdar dock att bibeln är ett livsprogram, och att den har ett församlingsprogram. Samhället kan aldrig leva ett församlingssliv, men däremot kan församlingen bli ett idealsamhälle. Annars finns det ju ingen mening med sådana uttryck av Jesus som att *"I ären världens ljus"*. Det måste väl handla om något annat än om fromma attityder, att gå till kyrkan ett visst antal gånger i veckan eller att lägga tionde i offerboxen. Det kan väl heller inte handla om att de kristna skall åtaga sig de folkmoraliska frågorna på entreprenad och mena sig representera någon högre sorts moral. Visserligen är samhället demoraliserat som kyrkorna. Där har sekulariseringsprocessen gått så långt att individen utmönstrats för längesedan och ersatts av institutionerna.

När Jesus sade: *"I ären jordens salt"*, menade han väl inte att vi skulle gå omkring och peka finger på alla mänskliga kadaver, som vi ser i vår omgivning, på alla dåliga regeringsledamöter och på alla mindervärdiga kommunalpolitiker. En del tror att allting blir bra, om man bara tar avstånd från ett visst program men samtidigt skapar ett likadant program fast med ett negativt förtecken. Därmed menar man sig ha åstadkommit

ger man bort den ena, och har man två par skor, så ger man bort det ena paret. Så ger man utan att låna ut och utan att begära att få någonting tillbaka. Framför allt så begär man inte att få någon ränta på det man lånat ut. Det finns inga möjligheter att bli kapitalist om man ska tro på Jesus. Man får inte ens ränta på utlånat kapital. Om man har lånat ut någonting, ska man inte kräva att få någonting tillbaka, det är Jesu lära

Det är klart att en sådan lära vill vi gärna allegoriserar och göra mer tilltalande för att passa in i vårt materiella lyckorike med vår maktighet, komfort och vårt välstånd. Det finns väl knappast en enda av oss som är nöjd med en eller två kostymer eller klänningar. Men Jesus menade naturligtvis vartenda ord som han sade.

Hur skulle det se ut i våra hem om vi började lämna ut allting som vi inte behöver och börja tänka på att det här kanske min nästa som fryser behöver. Det är inte säkert han bor i Sverige eller har vitt skinn som vi har. Han kanske är svart. Det är inte säkert att han har samma traditioner eller samma kristna uppfattning en gång, även om vi i första hand vänder oss till dem som tror på Jesus Kristus.

Vi måste göra klart för oss, att all utjämning måste börja på det elementära

planet, och vi ska inte tro att det kommer leda till någon massrörelse, förrän vi såsom enskilda individer är redo att ta konsekvenserna av vår tro i den värld vi lever i. Det är inte någon annanstans det ska ske, på andra nivåer eller i andra skikt och sammanhang. Det ska ske här och nu, och vi ska börja med det utifrån våra individuella förutsättningar. Då har också idéerna möjlighet att resultera i en verklig förändring.

Ställföreträdande lidande

Vi skulle kunna läsa Jesu bergspredikan och repetera det om och om igen för att se vad Jesus sagt. Vi måste bekänna inför Gud och människor, att vi dåligt har uppfyllt vad Jesus bjudit oss att göra. Vi sitter i våra möten och ropar halleluja för att sedan gå hem nöjda och tillfredsställda för att vi menat oss ha gjort det vi behövt göra, bara om vi lagt en slant i kollekten. Det är klart att vi skall samlas och göra vår offerinsamling, men det leder dock inte till något djupare ingrepp i den dagliga rutinen. Vad som borde ske är att vi måste ta konsekvenserna av vår tro på ett sådant sätt, att det får karaktären av ett ställföreträdande lidande.

Jag tror inte att politisk opposition, hur angelägen den än är, kommer att

finns alldeles inpå oss, och den angår oss varenda en. Jag tror inte att det hjälper med fackliga eller politiska åtgärder för att åstadkomma en rättvis fördelning av resurserna, därför att orättvisorna är så djupa och så allvarliga, att de inte kan bringas ur världen med mindre än att människan själv blir förändrad. Därför hoppas jag vare sig på arbetsgivare, socialdemokrati eller kommunism, men jag hoppas på den kristna församlingen, att den i sin verksamhet och i sitt inre liv kan bevisa att den kan utjämna alla klyftor av social, intellektuell, ekonomisk eller generationsmässig art och skapa den enhet, som Kristus talar om.

Vägra lyxkonsumtion

Vad innebär då det bibliska systemet? Det innebär att var och en har vad han behöver, inget mer. Det verkar inte för lyxkonsumtion, frosseri eller för att människor skall slita ned och förstöra natur och miljö. Som kristna verkar vi för medmänsklighet och för ett liv under enkla förhållanden. Genom att leva i ett ständigt utgivande kan vi leva mycket lyckligt. Vi kan skapa förutsättningar för vårt eget liv och vi kan skapa förutsättningar för andra. Vi måste vägra att vara med och stödja lyxkonsumtion,

ned. Han lämnade sin himmel, sin Fader och sin härlighet för att gå ner till människorna och bli såsom en av dem.

Jesus höll sig inte på respektabelt avstånd från vår nöd. Han manifesterade icke någon distans genom att försöka hjälpa bara med en allmosa. Han gick längst ned, djupast under våra bördor, för att lyfta oss upp. Det är kristendom. Det handlar icke om att komma upp. Tvärtom handlar det om att gå ner, ja så långt ner som människorna befinner sig. Det täcker alltså inte bara med en förbindlig verksamhet, dvs att man på samma gång man hjälper har ett kamouflerat, icke redovisat krav på speciell uppskattning av ens insats. Det som driver vårt utgivande måste uteslutande vara glädjen av att få dela med av de gåvor Gud har gett. Här står vi med Jesus som föredöme.

Då är frågan, om vi alltså skall sätta igång och angripa arbetsgivaren som har exploaterat de förtryckta. Ska vi skjuta honom? Märk här problematiken. Ta bort alla arbetsgivare, ersätt dem med ett nytt system, och samma sak kommer bara att upprepas i nya former. Det beror på att människan i alla situationer alltid är likadan. Det är människan som måste bli förändrad. Det har med förkunnselse att göra. Vad vi ska göra är alltså att

predika efterföljelse av Jesu ord i våra församlingar, praktisera det och visa att det finns en kärlek, som är så stark att den till och med kan övervinna den djupaste egoism i vårt väsen. Då först är det verkliga hindret undanröjt för att vi skall kunna

praktisera den utjämning som Jesus talar om, dvs att vi skall sälja allt för att få något som är väsentligare.

Var det Jesus sade bara ett försök att avleda människans materiella behov och göra henne till ett lydigt redskap i starka händer?

Tvärtom, Jesus placerar vapen i våra händer mot vilka inga andra kan mäta sig i styrka och effektivitet. Det är kärlekens vapen, verksamma i efterföljelse av Guds ord. Av dem blir det inga snabba lösningar, men de verkar fram Guds rike.

förändra situationen så värst mycket. Vi kommer inte att få ett politiskt system, där världens samlade resurser kommer att få någon rättvis fördelning. Vissa förändringar kommer väl att tvingas fram, men det kommer att ske mera utav praktiska än humanitära skäl. Klyftorna mellan grupperna kommer i stället att öka. Den standardökning som kommit arbetarna, välståndets skapare, till del utgör egentligen bara allmosor i jämförelse med de enorma vinster arbetarnas exploatörer tagit hem.

Jag tycker inte att vi ska blunda för den här problematiken, eftersom den

när samtidigt människor inte ens har ett mål mat för dagen eller ens en trasa att dölja sin kropp med. Det är omöjligt att som kristen kunna vara med om att låta sin kropp utnyttjas för att några ska ha ett lyckorike medan andra går under. Jag kan inte komma till dem och säga, att Jesus älskar dem och på samma gång skapa ett materiellt lyckorike åt min egen omgivning eller åt mig själv. Då får jag verkligen i handling bevisa, att den kärlek och den försoning som bibeln talar om, har förkroppsligats i mitt eget liv, så att jag går samma väg som Jesus gjorde. När Jesus kom gick han ovanifrån och

Bergspredikan – ett handlingsprogram för människovärdets revalvering

Redan i lärjungarnas kallelseögonblick, då Jesus tog ut dem till sina efterföljare möter vi upptakten till den livsform som sedermera utkristalliserade sig i den urkristna församlingen. Jesus som själv övergav himlens härlighet och lämnade allt, kallade i sin tur lärjungar, som läm-

nade allt och följde honom. De övergav nät, båt och föräldrar för att ge sig ut på ett nytt hav för ett nytt fiske såsom människofiskare.

När den första valsituationen var över och lärjungarna lämnat allt var tillfället inne för Jesus att ge dem ideologin. Då ställdes lärjungarna inför det märkliga budskapet i bergspredikan. Det första Jesus gjorde var att avvärja dem alla deras inomvärldsliga maktmedel och beröva dem alla deras verklighetsfrämmande drömmar. Med ett språk som var så fullständigt annorlunda, avvärjade han lärjungarna och gav dem ett fullständigt nytt utgångsläge varpå han visade på helt nya resurser som stod på deras sida. *"Saliga är..."* sade han nio gånger. *"Saliga äro de som äro fattiga i anden.... Saliga äro de som sörja... Saliga äro de saktmodiga... Saliga är de som hungra... Saliga är de fridsamma... Saliga äro de som lida förföljelse..."* *"Ja, saliga ären I..."*

Tänk om vi kunde få människor att förstå vad Jesus menade. Det var ju ett sådant annorlunda språk, som Jesus talade. När vi läser hans ord, får vi en känsla av, att de människor, som skall tillämpa dem, måste vara en samling ömkliga stackare. Eller var det som Jesus sade bara ett försök att avleda människans materiella behov och göra henne till ett lydigt och dresserat redskap i starka händer?

Vi uppfattar Jesu ord mest som en slags passivitet eller feg reträtt. I verkligheten är det tvärtom. Var har våldets filosofi sina rötter? Vi kan säga att det var verkligen inte hos Jesus, därför att när han undervisar oss säger han, att om vi blir slagna på den ena kinden skall vi vända den andra tillbaka. Därmed placerar han vapen i våra händer mot vilka inga andra kan mäta sig i styrka och effektivitet. Det är kärlekens vapen, verksamma i efterföljelse av Jesu ord. Av dem blir det inga kortsiktiga och snabba lösningar, men de verkar fram Guds rike.

Ett liv i försoning

För att bättre förstå vad Jesus menar måste man gå tillbaka och betrakta människans ursprungliga situation. Jesus vill leda oss in i ett paradisiskt tillstånd av harmoni. Det är dock inte ett liv utan konflikter och problem eller fientliga makter. Jesus vill föra oss in i ett liv i försoning.

Vad Jesus alltså gör är att återge människan hennes rätta värde. Det finns inte

någon politisk idé eller politiskt system som går så djupt, för att komma tillrätta med missförhållanden. Jesus kommer inte bara med krav på människovärdet tillbaka. Han är själv sann människa och därför pekar han på sig själv som den enda lösningen och säger: Följ mig!

Därefter undervisar Jesus oss om, hur vi skall förhålla oss till den värld vi lever i, vårt sätt att agera, våra attityder i vår tillbedjan och om våra relationer till familj, arbete och samhälle. Först undervisar han i mentalhygien, om att ha den rätta livsinställningen. Utifrån detta talar han sedan om våra attityder till omgivningen, för att slutligen tala om våra konfrontationer med den osynliga andevärlden.

Genom bergspredikan gör alltså Jesus klart, att det inte räcker enbart med idealism för att skapa en dräglig tillvaro. Det måste till något mera. Den salighet Jesus talar om är inte en översvallande känsla för stunden utan ett förblivande tillstånd. Det är att vara så besegrad av kärlekens evangelium genom Jesus Kristus att man icke låter sig överrumplas eller provoceras till onda gärningar och motattacker inför allt det onda man möter.

Är evangelium passiviserande?

När Jesus säger: *"Gören eder icke bekymmer för edert liv..."* kan man kanske fråga sig om Jesus verkar för en slags allmän sorglöshet. Vill Jesus uppmuntra oss till att stå utanför kampen för tillvaron och utanför mänsklighetens nöd, så att vi kan leva i vår egen lilla trygga och säkra värld? Tvärtom, Jesus vill föra oss in i den situationen, att vi trots konflikter, strider, hot och förskräckliga och fientliga makter kan vara fullständigt trygga i vetskapen om att Vildjuret som härskar i världen icke skall segra, utan Lammet.

Vi vet att det skall komma ett regimskifte för vår mänsklighet och att det skall bli frid på vår jord. Vi tror inte på FN, politiska maktkonstellationer, ekonomiska block eller någon enskild individ på det politiska firmamentet. Vi vet att de bara kommer att bekämpa varandra, därför att de är så destruktiva i sin filosofi och till sitt väsen, att de en dag kommer att fullständigt förgöra varandra. Att dessa makter ännu inte släppts loss och förvandlat vårt klot till ett globalt krematorium, det kan vi tacka Gud för.

Jesus gör inte vägen lätt och kommer inte med någon enkel och lättvindig

lösning, som man kan ordna genom lite yttlig förändring i beteende eller attityder. Tvärtom säger Jesus i avslutningen av sin bergspredikan: *"Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre', utan den som gör min himmelske Faders vilja"*. Det hjälper inte hur intensivt vi ropar: *"Herre, Herre"*, eller hur deltagande vi uttalar våra deklamationer. Vi måste göra Jesu himmelske Faders vilja.

Vad är det att göra Faderns vilja då? Det är att handla som Jesus lärde i bergspredikan. Det andedop som inte leder fram till handling, vägrar jag tro på. Den församlingssamfund som inte fostrar fram människor med karaktär och villighet att offra sig själva i tjänst för sina medmänniskor vägrar jag tro på. Jag vägrar tro på de kristna erfarenheter människan säger sig ha, om inte de erfarenheterna leder fram till sann medmänsklighet.

Gud har inte kallat oss till att vara änglar, lika litet som han har kallat oss till att vara djävlar. Han har kallat oss till att vara sanna människor. Därför har han också ställt fram ett föredöme, Jesus Kristus, den enda sanna människan värd att efterlikna. Gud önskar att vi skall, utan biavsikter och utan vilja att exploatera, lotsa människor fram till frälsningen och in i den absoluta lyckan, som är gemenskapen med Jesus Kristus.

Tänk om vi finge åka upp till alla partikongresser och läsa Jesu bergspredikan! Människor av alla partietiketter, socialister och kapitalister, skulle få höra vad Jesus sade. Fast ännu underbarare vore, om vi alla kunde bli brev, så varenda en kunde läsa Jesu bergspredikan i våra liv, i våra gärningar, handlingsmönster och mentalitet.

Till slut när alla filosofier, idéer och politiska system testats, bevisat sitt verkliga innehåll och störtats i den avgrund som de egentligen var inspirerade ifrån, skulle ändå någonting stå kvar. Ett parti skall överleva kriserna och det är Nasaréens parti. Partiledaren är Jesus från Nasaret, arbetaren, timmermannens son. Satsa på det! ■

Vittnesbörd av Asta Olausson

Det nya förbundets folk!

Jag kan vittna om hur jag mötte Maranata genom att jag blev frälst. Hade inte storfamiljen funnits, skulle jag inte ha blivit bevarad. Jag kom direkt ifrån gatan och om det bara hade varit ett möte där någon bad till Gud för mig, hade jag fått återvända till samma gamla sammanhang. Men storfamiljen var ju 24 timmars gemenskap per dygn. Man hade alltid syskon omkring sig. Johannelund var en avskild plats. Det ligger i Stockholm, bara några kilometer från innerstan, men det var som om det var tusen km bort. Jag upplevde verkligen vad det innebar att bli född på nytt. Ibland kände man som om man inte kunde klara av den enklaste sak, sådant man hade kunnat i hela sitt liv, men man var som ett litet barn, beroende av dem man hade omkring sig. Det kom flera nyfrälsta med en svår bakgrund och ingenting att falla tillbaka på socialt. Vi måste bygga upp något socialt liv, och vi måste ju ha en försörjning.

Då började Arne Imsen föra fram idén med Pilgrimstjänst. Vi skulle ha våra egna företag, där vi kunde verka tillsammans. Vinsten av vårt arbete skulle gå till församlingen, och inte till några ogudaktiga arbetsgivare. Jag hade precis då läst en bok om judar och hur de levde som en avskild grupp i olika länder, i olika samhällen. Man kunde läsa om judar i Spanien, Polen och Ryssland och Tyskland. De utgjorde ett samhälle i samhället och de hade en egen försörjning. En jude fick inte ta vilket arbete som helst, de måste för sin överlevnad skaffa sig sin egen försörjning. De levde i en avskild

-Hade inte storfamiljen funnits, skulle jag inte ha blivit bevarad.

grupp, och trots att de levde i Ryssland eller Tyskland, eller Spanien så var de inte i första hand tyskar eller ryssar eller spanjorer, utan de var judar. De hade sitt eget språk och hemundervisning. Barnen undervisades i synagogan av lärare från det egna folket.

Jag tänkte på att det här var precis en bild av det som Arne Imsen målade upp

som Pilgrimstjänst. Vi var det nya förbundets folk. Vi hade en egen konung, Jesus var vår konung. Och vi hade ett eget språk. Vi var ett eget folk i nationen, men helt avskilt från nationen. Det där blev så levande för mig. Tänk att kunna ha sin egen försörjning, sin egen skola! Att vi inte i första hand var svenskar, utan vi hade en annan identitet och levde på de premisserna att vi var Guds folk. Det här med att man hade sina egna företag. Exempelvis hade vi bagerier, och vi fick försörjning genom att sälja bröd ute i landet.

Ett litet bibelord blev levande för mig. Det står om Simeon i templet som väntade på Israels tröst. Det står inte att han väntade på sin egen tröst, men på nationens tröst. Det fanns ett folk! Vi som kristna måste vara ett avskilt folk, det nya förbundets folk, precis som Simeon väntade på det gamla förbundets tröst, så väntar vi på det nya förbundets tröst. Det spelar ingen roll om vi är i Sverige eller någon annanstans i världen, vi tillhör ett nytt folk som talar samma språk. Vi har samma ursprung och samma kriterier.

Något som också blev levande för mig då jag läste om judarna, var att de alltid sa: -Nästa år i Jerusalem! Nästa år i Jerusalem! Det var det som var deras hopp, och vi har också ett levande hopp:

Nästa år kommer Jesus! Jesus kommer! Amen.

Tack Jesus Kristus för din underbara frälsning. Tack för att du har satt oss in i ett så underbart sammanhang. Tack att vi får tjäna dig, tack att vi får se uppåt Herre, tack att du har berett en stad för oss! ■

Maranata 50 år -

Karin Vidén:

Jag känner idag, 2010, att det var ju så viktigt då. Men det är jätteviktigt idag också, kanske viktigare, att vi får fram dessa ting fortsättningsvis i våra möten, i våra bibelstudier, i våra samlingar. Dessa frågor måste fram igen för att belysas och så hjälpa människor fram till nödvändiga uppbrott. Detta har vi fått till oss som en kallelse att föra fram, för det handlar om att rycka människor loss ur sammanhang som binder fullständigt.

Jag kom till Maranata först 1978. Jag bodde i Karlstad, och jag var frälst och tillhörde pingstförsamlingen. Det var mycket möten även i pingst, och vi åkte efter mötena ofta hem till någon på fika och hade långa bönemöten. Det var jättebra, men inom mig fanns en längtan efter något mer. Hela min vardag handlade ju mest om mig själv, mina studier, mitt arbete och allt det inomvärldsliga. Det fanns en längtan efter att på något sätt få något mer; att få se och komma in i det jag läste om i Apostlagärningarna, och jag undrade om det fanns konkret någonstans i tillvaron.

En helg tittade jag som vanligt i Nya Wermlandstidningens mötesannonsering. Då fanns där en liten annons om att Arne Imsen skulle tala i en lokal i stan. Och ämnet var varken väckelsetoner eller bibelord. Det stod helt enkelt: *"Barnuppfostran"*. Det här appellerade väldigt till mig och jag tyckte det var intressant, eftersom jag hade en förskollärarytbildning i bagaget och var väldigt aktiv. Jag gick dit, satt och lyssnade – och mitt sunda förnuft och all den gedigna kunskap jag läst in, fick sig en riktig törn. Längst inne i mitt hjärta upplevde jag dock att det sa amen till detta budskap. Vid

dörren hälsade Arne Imsen på mig efter mötet. Jag glömer det aldrig. Han frågade: Vad sysslar du med då? -Ja, jag jobbar som förskollärare, sa jag. Man tänker ju att en pastor och predikant, han bör väl vara lite vänlig då och önska Guds välsignelse osv. Men istället tittade han på mig och sa, precis det jag behövde höra: -Jaha, och hur länge ska du göra det då? Det var just det här; att få den där kommentaren rakt på, utan finkänsliga krusiduller – det hjälpte mig loss.

Jag fick möta ett budskap som berörde hela människan. Jag fick komma till Gamla Bro och möta församlingen,

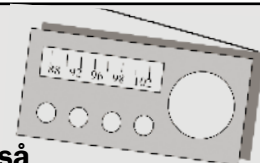
fick vara med på konferens och bibelskola, och jag fick möta storfamiljen och själv bli en del av den.

Jag mötte hemundervisningen och andra viktiga saker som man blev väckt inför att vi måste göra upp med, som vi konkret måste ta tag i!

Jag känner idag, 2010, att det var ju så viktigt då. Men det är jätteviktigt idag också, kanske viktigare, att vi får fram dessa ting fortsättningsvis i våra möten, i våra bibelstudier, i våra samlingar. Dessa frågor måste fram igen för att belysas och så hjälpa människor fram till nödvändiga uppbrott. Detta har vi fått till oss som en kallelse att föra fram, för det handlar om att rycka människor loss ur sammanhang som binder fullständigt. Jag är så tacksam för att vi nu åter tar upp detta! ■

Lyssna till programserien i sin helhet!

Radio Maranata sänder över Stockholms närradio 88 mhz, och går också att lyssna till på hemsidan www.maranata.se. Programmen går även att beställa på CD.

ett kontroversiellt jubelår!

Så lyder rubriken på några radioprogram Maranataförsamlingen börjat direktsända över närradion i Stockholm. Det är väckelsehistoria, minnen från första åren då maranataväckelsen bröt fram och de visioner som genom förkunnelsen funnit konkretion i livsstilen. Midnattsropet publicerar här skildringen från några av dem som gjorde uppbrott då de på olika sätt drabbades av Maranatabudskapet.

Gertrud Johansson:

Jag upplevde det oerhört att få höra undervisningen om församlingen, vad en församling konkret är för något. Förut var det bara fråga om möten, men i undervisningen togs här upp att församlingsliv är något mycket mer. Det innefattar så mycket mer i mitt liv. Utifrån Guds Rike ska man välja sitt sätt att leva, hur man ska bo, försörja sig, leva sitt familjeliv och ställa sig till allt i samhället.

Gudsordet "sök först efter Guds rike och hans rättfärdighet" fick plötsligt en verklig betydelse. Under sjuttioalet togs allt detta upp i undervisningen, och detta har format hela mitt liv efter det.

Jag har varit pingstvän. Jag blev frälst och döpt i pingstförsamlingen. Jag var inte så gammal, 10-11 år, när jag först kom i kontakt med Maranata. Fastän jag var barn, kunde jag uppleva det som Arne Imsen skrev i sin bok om en "klimatförändring" i pingströrelsen. Jag var ju ofta på möten och upplevde den där klimatförändringen. Det var väldigt många på 60-talet som gick ur sina församlingar och drogs med i Maranataväckelsen för det var ett missnöje med

tillståndet i många frikyrkoförsamlingar.

På den tiden var det för pingstvännen väldigt genant, det där med Maranata. Man ville helst förtiga och låtsas att Maranata inte fanns. Man kunde gärna tala om den karismatiska rörelsen och liknande som kom sedan, men maranata var något pinsamt, som man alls inte ville kännas vid fanns.

Redan 1961-62 kom jag i kontakt med Maranata genom ett par av mina äldre systrar som gick på maranatamöten

och köpte de små EP-skivorna som gavs ut. Arne Imsen sjöng "Jag önskar att se Jesus först av allt", och det var församlingssång då man sjöng "Väckelsen är här". Det var oerhört. Det var en ton som gjorde att jag för min del tog det självklart att dit ska jag! Jag bodde i Halmstadtrakten där det inte fanns någon maranataförsamling, men så fort jag kunde flytta, och det blev då jag var 16 år, flyttade jag till Göteborg och var med i Maranata där.

Arne Imsen kom också

ibland till Göteborg och undervisade. Man satt och gapade som en fågelunge och tog emot och upplevde det oerhört att få höra undervisningen om församlingen, vad en församling konkret är för något. Förut var det bara fråga om möten, men i undervisningen togs här upp att församlingsliv är något mycket mer. Det innefattar så mycket mer i mitt liv. Utifrån Guds Rike ska man välja sitt sätt att leva, hur man ska bo, försörja sig, leva sitt familjeliv och ställa sig till allt i samhället. Gudsordet "sök först efter Guds rike och hans rättfärdighet" fick plötsligt en verklig betydelse. Under sjuttioalet togs allt detta upp i undervisningen, och detta har format hela mitt liv efter det. Det var under sjuttioalet församlingslivet började få konkretion på ett helt annat sätt i Maranataväckelsen. Det var olika reaktioner. Väldigt många fanns som inte ville ha något mera än mötesliv. De gick tillbaka in i pingstförsamlingar eller liknande. Men det blev en liten grupp kvar i Göteborg. ■

Börje Hoff:

-Jag ville bli frälst på en gång!

Jag kom med i Maranata 1965. Jag såg det där TV-programmet som gjordes från ett möte i Viktoriasalen. Jag upplevde när jag såg det där programmet: vad är det dessa människor har som gör att de kan se så glada ut? Just den där glädjen glömmar jag aldrig. Jag hade ingen religiös bakgrund, har inte varit med i någon baptist- eller pingstförsamling, jag visste inte vad det var. Men så var det en grabb i min klass i skolan som hade blivit frälst genom att läsa hela bibeln från pärm till pärm, och så gick han ned till ett bönemöte i Toftbyn och

lämnade sig åt Jesus. Han sa till mig: -Det är väckelsemöte på Folkets Hus, gå dit så får du höra! Det gjorde jag. Och när de frågade om någon ville bli frälst, så ville jag bli frälst på en gång, för jag ville ha den där glädjen som jag kände i den underbara atmosfären i mötet.

En sak jag kommer ihåg väldigt mycket sedan jag började känna till det här med pingstvänner och etablerade kristna, det var när vi stod på torget. Vi var till nittio procent nyfrälsta som kom från världen. Då kom samfundarna och sa: -Gå

tillbaka till era församlingar! Och vi hade ju inga församlingar att gå tillbaka till, vi kom direkt från världen in i den här väckelsen. Vi hade långa, härliga bönenätter, vi upplevde glädje och frigörelse. Om man ska tala om Maranata, det som framför allt var kännetecknande var frigörelse och glädje i Gud. Folk hade suttit i sina kyrkor, det hade varit begravningsstämning, och plötsligt var det bröllop! Människor fick jubla inför den levande Guden. Det smittade av sig. Därför kom så många ungdomar och tog emot frälsningen. Det var ett

andligt skeende i människors liv. Det handlade inte om rock och pop som man försöker vinna ungdomar med idag, utan det var den Helige Ande som gjorde intryck på oss. Därför kom vi med i denna rörelse. ■

Maranataväckelsen bröt fram med jubel och lovsång!

Minne

Evangelium

Roger Lind
Dominikan

Dominikanska republiken är en del av min uppväxt. Sedan tidiga barnaår har jag hört talas om Maranataförsamlingens mission i detta land i det karibiska öriket. Det har varit ett ständigt böneämne som präglat vårt vardagsliv, möten och konferenser. Tidigare i år fick jag tillsammans med min fru **Akvile** och vår son **Natanael**, tillfälle att besöka landet, något som jag egentligen väntat länge på. Det är klart man undrat hur det egentligen är där, trots allt man hört och alla rapporter som kommit genom åren. När jag stod på taket som tillhör församlingens hus i Las Palmas, förort till Santo Domingo, var det som att tiden stannade upp för en stund, och larmet och musiken från gatan inte märktes lika mycket. Tankarna kom till en bild på framsidan av ett nummer av Midnattsropet från slutet av åttiotalet. Det var vår föreståndare **Arne Imsen** som stod just på samma tak, i färd med att döpa tre fångar från Victoriafängelset. Bassängen på taket är numera igenbyggd, och jag stod och funderade en stund på svunna tider. När vi

en, nuet och framtiden

i ord, liv och handling

Missionsinsatser som gett bestående intryck. Fotot är från det tillfälle då Arne Imsen döpte de tre fångar som omnämns i artikeln.

Lindroos i rapport från besök i Dominikanska republiken

som barn fick börja förstå att allt inte var rättvist, och att ett människoliv ofta i världens ögon inte hade något värde. Det handlade i detta fall om tre fångar, som suttit årtal i fängelse utan rättegång. De satt fängslade i 15 år, innan de efter en lång och seg kamp fick sin frihet, om än inte frikännande i domstol. Arne Imsen fick betala ett högt pris, och blev utvisad med inreseförbud, 1989. Men våra dagliga böner i flera år hade fått svar, och arbetet i fängelserna fortsatte på olika sätt.

Det nämnda huset tjänar återigen som storfamiljshus och center för missionen, i samma land, men en annan tid. Vid vårt besök som varade i några veckor, hann en hel del hända. Det var roligt och inspirerande att möta vänner, både de vi träffat i Sverige förut, och de syskon vars namn vi hört. Redan första veckan kom **Esaias Rodriguez** till en samling hos **Elia** i Palave. Det har gått många år sedan han första gången besökte församlingen i Sverige och även vår storfamilj i Ljungsbros, jag var väl i tolvårsåldern. Esaias sade att det inte går en dag utan att han ber för vår familj, sådant gör en förstås uppmuntrad.

Mycket av missionsarbetet sker, som Midnattsropets lä-

sare vet, i Palave där största delen bebos av haitier. Det var en fin upplevelse att ta del av vittnesbörden och sången under mötena där. Man har en stor förtröstan till Gud i en kämpig vardag och i alla situationer. Jag var hemma i Las Palmas den kvällen när jordbävningen i Haiti kom. Det kändes som en lång yrsel när jag satt vid köksbordet, och jag såg till min förvåning att taklampan svajade och gungstolarna gungade. Efter en stund ringde **Berno** och gav beskedet om katastrofen. De följande dagarna var oerhört plågsamma för våra haitiska vänner. Det tog dem lång tid att få besked om huruvida släkt och vänner var drabbade. Jag blev starkt berörd under ett av mötena,

många grät och det var dämpad stämning. Men mitt i denna situation tackade man Gud och lämnade allt i Hans hand. Jordbävningen påverkade självfallet vår vistelse där, och vi fick uppleva mission på ett dramatiskt sätt.

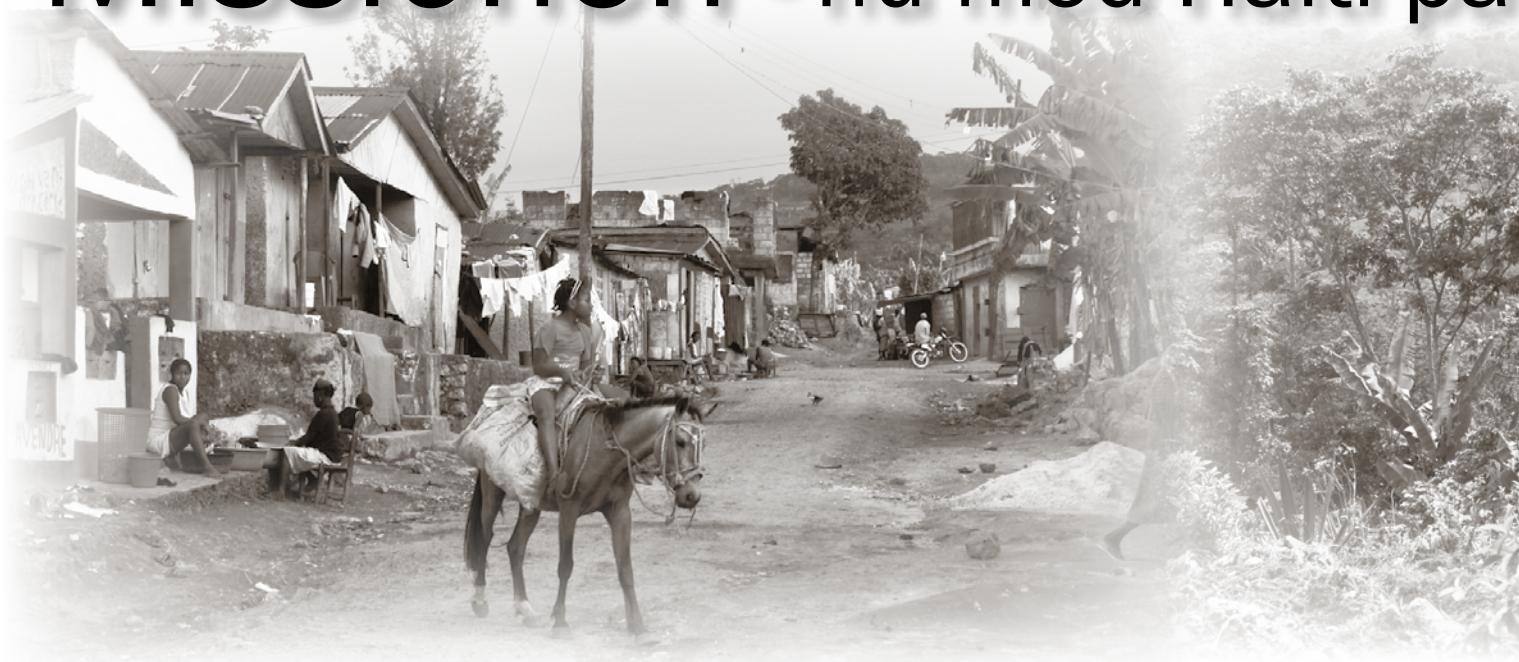
Detta var bara något av de saker vi fick vara med om, och jag skulle kunna berätta mer. Och trots minnen och historia, förvisso en viktig sådan, så är det nuet och framtiden som gäller för vårt arbete. Vi har fått något av värde att förvalta. Det handlar om evangelium, med allt vad det innebär. Evangelium inte bara i ord, men i liv och handling. Var med och bed för Maranataförsamlingens missionsarbete i Dominikanska republiken! ■

Roger med familj var i Dominikanska republiken under en period i början av det här året. Ovan syns sonen Natanael tillsammans med några av barnen i Palavé. T H fru Lindroos med flickorna på samma plats.

Missionen - nu med Haiti på

Från Maranataförsamlingens missionsarbete i Dominikanska republiken, får vi på hemmafronten täta rapporter via mail- och blogghälsningar. Vi förmedlar här en hälsning från Berno Vidén, där han informerar om viktiga steg som tagits för att utvidga missionsarbetet även i Haiti. Efter flera års förberedelser med besök, språkstudier och fördjupad kontakt med syskon från det fattiga grannlandet, har nu ett konkret steg tagits för att utveckla ett missionscenter där.

Missionsrapport av Berno Vidén

Baptiste ligger på ca 1000 meters höjd uppe bland de haitiska bergen. Vägen dit är krokig och brant och för att ta sig till samhället är det antingen motorcykel eller ett mer terränggående fordon som gäller, om man inte gör som många haitier i bygden, promenerar eller rider. Klimatet uppe bland bergen är betydligt svalare än det vi annars är vana vid här i Karibien, speciellt på nätterna. Baptiste präglas av enkelhet och fattigdom. Över 25 procent av alla barn i bygden har aldrig gått i skola, på grund av att det är för dyrt.

För några månader sedan åkte en grupp från Comunidad Maranata för första gången till Baptiste, mest för att besöka några av församlingens vänner som kommer

därifrån. Redan då bestämde vi att besöket skulle följas upp av flera. En kort tid därefter, den 12 januari, drabbas Haiti av den fruktansvärda jordbävning som skördade hundratusentals människoliv och som orsakade att mer än 15 procent av landets invånare ännu denna dag lever som flyktingar i sitt eget hemland. På kort tid samlades mycket medel in av vänner från Norge, Sverige, Danmark, Frankrike med flera platser, vilket möjliggjorde att vi snabbt kunde ordna med hjälpsändningar till de drabbade. Allt sedan jordbävningen har vi kunnat ta med tonvis med livsmedel och mycket mediciner till flera olika platser i Haitis huvudstad Port au Prince. Under senaste resan besökte vi ett

tältläger med 512 familjer där var och en av dem fick mat och vatten.

Det aktuella tältlägret saknar elektricitet och då vi samtalade om vad de mest av allt behövde så nämnde de direkt ljus. Kvällarna är mörka och farliga. Utan ljus är det omöjligt att kontrollera vilka som rör sig i lägret. Direkt då vi kom hem från Haiti började vi att leta efter ett dieseldrivet elverk. Vi hittade ett som vi köpte tillsammans med några hundra meter kabel, lampsocklar, vägguttag, glödlampor etc. Direkt efter påskhelgen fick **Nicholas** och **Sean** leverera elverket till tältlägret, med hjälp av den buss och förare vi tidigare anlitat.

Parallellt med de hjälpsändningar vi tagit med till Port au Prince, har vi fortsatt att besöka Baptiste. Baptiste skonades från att direkt drabbas av jordbävningen. Dock drabbades man indirekt, på samma sätt som övriga platser i landet. Landets infrastruktur är uppbyggd kring huvudstaden och de flesta är helt beroende av den marknad som utgår därifrån. När nu huvudstaden ligger i ruiner har hundratusentals haitier tvingats återvända till sina samhällen runtomkring i landet, vilket innebär att de som tidigare arbetade in en viss ekonomi för sina familjer runt om i landet, nu istället blivit en belastning då de återvänder med tomma händer. Till Baptiste räknar man med att ca 1500 personer återvänt.

Imars besökte **Zebastian, Emanuel** och jag Baptiste igen, tillsammans med vår haitiske broder **Marceló**. Huvudmotivet med den här resan var att hitta ett hus att hyra med tanke på framtida insat-

dagordningen!

ser. Då vi började vår vandring genom samhället var det bara några få personer som iakttog vad vi gjorde, men för varje hus vi kom till blev fler och fler engagerade och skulle dra med oss var och en till det de menade skulle vara bästa platsen för oss. Det samlades så mycket folk att vi till slut blev tvungna att avsluta sökandet. Knappt något av alla hus vi tittade på hade vare sig toalett eller tillgång till vatten.

Ännu mindre fanns det någon plats att tryggt kunna parkera ett fordon, vilket är något vi kommer att behöva göra.

På eftermiddagen samma dag kommer Marceló till mig och säger att en man han känner, en byggmästare, vilken också är den som lärt Marceló att bygga, tipsat honom om ett hus som ännu inte är färdigt. Vi går dit och besöket slutar med att vi skriver kontrakt på ett hus där vi får egen par-

kering, terrass, två rum samt badrum och utrymme för kök. Den 15 april får vi flytta in. Det här innebär att vi nu har en plats, ett missionscenter, i Baptiste, varifrån vi på ett effektivt sätt kan kanalisera hjälp till den som behöver.

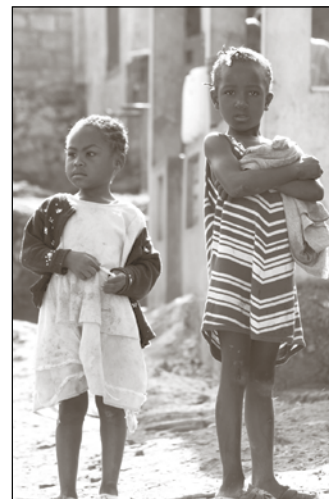
Behoven i Baptiste är många. Som jag tidigare nämnde finns det många barn som aldrig gått i skola. Som en konkret första åtgärd har vi i samråd med **Ezechias Savary**, vilken förestår bygdens baptistförsamling som också driver en skola, sagt att vi kan bekosta skolgången för ett visst antal barn. Vi räknade ut att kostnaden för varje barn hamnar omkring 1.500 svenska kronor per läsår. Då ingår skoluniform, kollegieblock, penna och sudd, vilket är det material man mest arbetar med, samt lön till läraren. På stående fot sa vi att vi åtminstone kommer att bekosta skolgången för 10 elever, även om jag tror att det kan bli fler än så.

Längre fram räknar vi med att kunna ta emot barn i en egen skola, men eftersom Haiti är ett nytt land för oss att arbeta i, lär vi inte kunna komma igång med det redan till hösten.

Som jag tidigare skrivit äger broder Marceló en bit mark i Baptiste som han vill upplåta för missionsarbetet, vilket vi tror kan vara en bra plats för skola. Andra rent humanitära insatser vi planerar med att hjälpa till med i Baptiste är att ordna läkarmottagningar med mediciner, bistå med baslivsmedel etc.

Låt oss vandra vidare framåt på den väg Han banat för oss. Tiden är verkligen kort och Jesus kommer snart! Till dess får vi väl förvalta de pund Herren har överlämat åt sin församling.

Maranatahälsningar,
Berno ■

Många av barnen i Haiti har aldrig börjat skolan.

På besök i Baptiste allmänna skola.

Berno, Marceló och Zebastian vid missionens hyrda hus i Baptiste.

Vill du vara med?
Sänd din gåva till:

PG 44 10 05 - 6

Kristus - vår verk

Bibelstudium av Hans Lindelöw

Aposteln Paulus, som skrivit många brev i Nya Testamentet, skriver så här till korinterna:

-Såsom Kristi tjänare och såsom förvaltare av Guds hemligheter, så må man anse oss. (1 Kor 4:1)

Kristi sändebud och tjänare ska alltså anses såsom förvaltare av Guds hemligheter. Det låter spännande. Vi läser vidare:

-Vad man nu därutöver söker hos förvaltare är att en sådan må befinnas vara trogen. (1 Kor 4:2)

Men trohet – hur är det med det? Hemligheter låter spännande, tycker vi. Men så står det trohet. Vad innebär det? Låt oss läsa vidare:

-För mig betyder det likväl föga att I - eller överhuvud någon mänsklig domstol - sätten eder till doms över mig. Ja, jag vill icke ens sätta mig till doms över mig själv. (1 Kor 4:3)

Vad menar aposteln med det här? Det betyder föga, skriver han, att ni eller över huvud någon mänsklig domstol – egentligen står det ”människornas dag” här. Det betyder föga, skriver han att ni eller över huvud människornas dag skulle sätta sig till doms. Vad menar han med människornas dag? Människornas dag är den närvarande tiden. Människornas dag till skillnad från den dag som kallas Människosonens dag. Vi lever nu i människornas tid, människornas dag då det är väldigt lätt att vi gör mänskliga bedömningar. Men mänskliga bedömningar kommer till korta inför det som Gud gör, inför Guds verk i Jesus Kristus. På vilket vis då?

Jakob skriver i sitt brevs andra kapitel något som också är väldigt allvarligt. Han skriver så här:

-Mina bröder, menen icke att tron på vår Herre Jesus Kristus, den förhålligade, kan stå tillsammans med att hava anseende till personen. Om till exempel i eder församling inträder en man med guldring

på fingret och i präktiga kläder, och jämte honom inträder en fattig man i smutsiga kläder, och I då vänden edra blickar till den som bär de präktiga kläderna och sägen till honom: "Sitt du här på denna goda plats", men däremot sägen till den fattige: "Stå du där", eller: "Sätt dig därnere vid min fotapall" - haven I icke då kommit i strid med eder själva och blivit domare som döma efter orätta grunder? (Jak 2:1-4)

Eller, som det också kan sägas, ”ett dåligt resonemang”. Det var något av detta som aposteln Paulus skriver till Korinterna. Ni, eller över huvud taget någon mänsklig domstol. Han skriver vidare:

-Ty väl vet jag intet med mig, men därigenom är jag icke rättfärdigad; det är Herren som sitter till doms över mig. (1 Kor 4:4)

Det betyder att han räknar med Människosonens dag. Han räknar inte bara med den innevarande tidsåldern, men med den tillkommande tidsåldern. Är inte det också vad församlingen särskilt borde göra? Räkna med den tillkommande tidsåldern.

Jesus talar om den tillkommande tidsåldern. I Lukas evangelium läser vi om att han blev tillfrågad av fariséerna:

-Och då han blev tillfrågad av fariséerna när Guds rike skulle komma, svarade han dem och sade: "Guds rike kommer icke på sådant sätt att det kan förnimmas med ögonen, ej heller skall man kunna säga: 'Se här är det', eller: 'Där är det.' Ty se, Guds rike är invärtes i eder." Och han sade till lärjungarna: "Den tid skall komma, då I gärna skullen vilja se en av Människosonens dagar, men I skolen icke få det. Väl skall man då säga till eder: 'Se där är han', eller: 'Se här är han'..."

Vad gör man för bedömning då man säger så? För man inte ett dåligt resonemang?

-...men gån icke dit, och löpen icke där efter...

Nej, varför skulle man följa ett dåligt resonemang?

-...ty såsom ljungelden, när den ljungar fram, lyser från himmelens ena ända till den andra, så skall det vara med Människosonen på hans dag. Men först måste han lida mycket och bliva förkastad av detta släkte. (Luk 17:20-25)

Så skall det vara med Människosonen på hans dag. Vad är det som gäller då? Då gäller precis det som aposteln så allvarligt vill understryka:

liga mönsterbild!

När djävulen attackerar tron vill han komma med en annan mönsterbild. Han angriper genom att ingiva ett annat sätt att uppskatta; en annan uppskattning än den som hör kärleken till. En uppskattning som har mer att göra med profit, så man frågar vilka som kan vara församlingen till tjänst och nytta så att vi får någon vinst i tiden. Det är just det sättet att fråga på som vi måste se upp med. Vi kan vara församlingen till hjälp och nytta genom att uppmuntra den tro som apostlarna ingav till genom sin undervisning.

-Ty väl vet jag intet med mig, men därigenom är jag icke rättfärdigad; det är Herren som sitter till doms över mig. Dömen därför icke förrän tid är, icke förrän Herren kommer, han som skall draga fram i ljuset vad som är fördolt i mörker och uppenbara alla hjärtans rådslag. Och då skall var och en undfå av Gud den berömmelse som honom tillkommer. Detta, mina bröder, har jag nu för eder skull så framställt, som gällde det mig och Apollos; ty jag vill att I skolen i fråga om oss lära eder detta: "Icke utöver vad skrivet är." (1 Kor 4:4-6)

Aposteln har ju nämligen tidigare kommit in på det här om Apollos – ja, det var inte bara Apollos, utan hur många då? Fyra partier höll på att bildas i församlingen. Det fanns dem som sa *"jag håller mig till Paulus"* och andra sa *"jag håller mig till Apollos"* och andra sa *"vi håller oss till Petrus, till Kefas"* och så fanns de som sa att *"vi håller oss till Kristus"*.

Fyra partier höll på att bildas. Av vilken anledning? Här ville han klara ut något. Så skriver han:

-Jag vill att I skolen i fråga om oss lära eder detta: "Icke utöver vad skrivet är.

Icke utöver vad skrivet är! Vilken god regel! Det är fråga om att vara förvaltare av Guds hemligheter. Det är att vara trogen. På vilket sätt då? Om aposteln skriver *"icke utöver vad skrivet är"*, så måste han väl tala om att vara trogen skriften. Icke utöver vad skrivet är. Så uttrycker han tidigare i samma brev:

-Så berömm sig då ingen av människor. Allt hör ju eder till; det må vara Paulus eller Apollos eller Cefas eller hela världen, det må vara liv eller död, vad som nu är, eller vad som skall komma, alltsammans hör eder till. Men I hören Kristus till, och Kristus hör Gud till. (1 Kor 3:21-23)

Det är det som är så allvarligt med detta. Icke utöver vad skrivet är. För det handlar om att höra honom till. Så får alla andra stryka på foten. Alla mäktiga, alla visa, alla rika, till och med alla apostlarna, inklusive Paulus. Alla måste stryka på foten för det som gäller här är icke utöver vad skrivet är. Det handlar om trohet mot Skriften. Det är den enkla regeln. Det som ryms inom bibelns pärm, det som ryms i bibelns böcker representerar något mycket, mycket mer än alla andra

böcker i hela världen. Aposteln Johannes skriver att skulle allting nedtecknas vad Jesus gjorde och sade, så tror vi inte ens alla böcker i hela världen skulle rymma alla böcker som då blev skrivna. (Joh 21:15)

Därför får vi en glimt av honom som är förmer än allt annat, som väger upp allt annat i Skriften. Därför är Skriften så dyrbar.

Aposteln skriver att de som tjänar Gud, de som är Jesu Kristi officerare, förvaltare, representanter, de är förvaltare av Guds hemligheter. Vad söker man hos en förvaltare? En förvaltare bör hålla sig till reglerna för sitt förvalterskap. Han bör alltså vara trogen. Guds hemligheter – vad är det? Det låter spännande. Nästan som New Age. Nämen, det står här i bibeln. Vad söker man hos en förvaltare? Jo, att han ska vara trogen. Det låter inte som New Age. Vad låter det som? Att vara trogen. Går det in i moderna människors sinnen? Att vara trogen – låter inte det litet gammaldags. Att vara trogen. Att hålla sig till den goda regeln. Att hålla sig till Skriften, och inte gå utöver vad skrivet är. Att vara trogen.

Nu lever vi i en kultur som med allt vad den moderna tiden representerar av snabba rörelser, av teknik, skiftning, mode, stil – från den ena dagen till den andra; nya modeller, nya metoder. Ett fullständigt raseri av sökande efter något nytt, något nytt, något nytt. Var har förankringen tagit vägen, var har troheten tagit vägen? Ibland är jag frestad att kalla det en kultur av vänsterprassel. Vad är internet för något? Vad erbjuder hemdatorer? En massa listiga förslag till vänsterprassel. Det bara regnar in sådana förslag. Gå in här, kom in här... Var har troheten tagit vägen? En kultur av vänsterprassel som fällt mer än en i dessa dagar. Snart har hela världen fallit i ett förfärligt nät. Jesus varnar för det. Han varnar för en tid som ska komma som en snara över hela jordens alla innebyggare. Snart har hela världen fallit i ett nät. Är det internet? Nej du, det är inte internet.

Det är människan själv. Det är en människas tal, säger Uppenbarelseboken.

-Detta, mina bröder, har jag nu för eder skull så framställt, som gällde det mig och Apollos; ty jag vill att I skolen i fråga om oss lära eder detta: "Icke utöver vad skrivet är." (1 Kor 4:6)

Vi sjöng igår här "du ser på mig, du undrar kan det vara ett barn av Gud en Jesu Kristi brud".

Så ringa som jag är – så trist som jag är – jag som är trogen. Är det trist att vara trogen? Det saknas förnyelse. Det saknas variation. Men den goda regeln säger: "Icke utöver vad skrivet är". Hålla sig till de gamla, slitna, nötta sanningarna! Även om man blir sist, som det kan se ut. Efter på vägen. Även om man ser gammalmodig ut. Varför hålla sig till de gamla, slitna, nötta sanningarna? Därför att den goda regeln säger "icke utöver vad skrivet är." Trohet mot skriften. Vad är det som gör Abraham till någonting? Var det inte hans tro? Det var en tro som gick hand i hand med trohet. Vad är det som gör tron till något? Apostlarna säger att den gör oss rättfärdig. Det står skrivet: Abraham trodde Gud och det tillräknades honom – inte av vem som helst. Gud tilltänkte, tillräknade honom rättfärdighet, därför att han trodde. Abraham trodde inte på någon annan. Inga avgudar, inga idoler ingenting annat. Han trodde Gud, och det tillräknades honom till rättfärdighet.

-Vem säger då att du har något företräde? Och vad äger du, som du icke har fått dig givet? Men har du nu fått dig givet

vad du har, huru kan du då berömma dig, såsom om du icke hade fått det dig givet? (1 Kor 4:7)

Det är väldigt allvarligt detta. Vad är det som gör människor tacksamma? Är det inte just det att man fått sig något givet? Är man verkligen klar över att man fått sig något givet, så är man tacksam. Men föreställer man sig att man inte fått sig något givet, då är det kanske så att man blir mera krävande.

Hur var det med Jesus den dag han var gäst hos någon av de förnämsta fariséerna. Det står i Lukas 7:

-Och en farisä inbjöd honom till en måltid hos sig; och han gick in i fariséens hus och lade sig till bords. Nu fanns där i staden en synderska; och när denna fick veta att han låg till bords i fariséens hus, gick hon dit med en alabasterflaska med smörjelse och stannade bakom honom vid hans fötter, gråtande, och begynte väta hans fötter med sina tårar och torkade dem med sitt huvudhår och kysste ivrigt hans fötter och smorde dem med smörjelsen. Men när fariséen som hade inbjudit honom såg detta, sade han vid sig själv: "Vore denne en profet, så skulle han känna till, vilken och hurudan denna kvinna är, som rör vid honom; han skulle då veta att hon är en synderska."

Då tog Jesus till orda och sade till honom: "Simon, jag har något att säga dig." Han svarade: "Mästare, säg det." "En man som lånade ut pengar hade två gäldenärer. Den ene var skyldig honom fem hundra silverpenningar, den andre femtio. Men då de icke kunde betala, efterskänkte han skulden för dem båda. Vilken av dem kommer nu att älska honom mest?" Simon svarade och sade: "Jag menar den åt vilken han efterskänkte mest." Då sade han till honom: "Rätt dömde du".

Och så vände han sig åt kvinnan och sade till Simon: "Ser du denna kvinna? När jag kom in i ditt hus, gav du mig intet vatten till mina fötter, men hon har vätt mina fötter med sina tårar och torkat dem med sitt hår. Du gav mig ingen hälsningskyss, men ända ifrån den stund då jag kom hitin, har hon icke upphört att ivrigt kyssa mina fötter. Du smorde icke mitt huvud med olja, men hon har smort mina fötter med smörjelse. Fördenskull säger jag dig: Hennes många synder äro henne förlåtna; hon har ju ock visat mycken kärlek. Men den som får litet förlåtet, han älskar ock litet."

(Luk 7:36-47)

Är vi klara över att vi fått något? Annars lider vi ju någon brist. Det här var en kvinna som fallit i en kultur av vänsterprassel. Och så kommer hon gråtande till troheten själv, det trovärdiga och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse. Men är det lämpligt att uppträda så inför troheten? Kyssa – utgjuta sig så? Frågan är vem hon kom till. Om hon uppträdde mer eller mindre lämpligt var inte det avgörande, utan vem hon kom till. Hon var ju faktiskt tacksam.

Vi läser vad aposteln skriver igen:

-Vem säger då att du har något företräde? Och vad äger du, som du icke har fått dig givet? Men har du nu fått dig givet vad du har, huru kan du då berömma dig, såsom om du icke hade fått det dig givet? I ären kantänka redan mätta, I haven redan blivit rika; oss förutan haven I blivit sannskyldiga konungar! Ja, jag skulle önska att I verkligen hadn blivit konungar, så att vi kunde få bliva edra medkonungar. (1 Kor 4:7-8)

Så de hade blivit konungar? Lagg märke till här hur aposteln skriver vidare. Det här är väldigt intressant. Han skriver om

Nu lever vi i en kultur som med allt vad den moderna tiden representerar av snabba rörelser, av teknik, skiftning, mode, stil – från den ena dagen till den andra; nya modeller, nya metoder. Ett fullständigt raseri av sökande efter något nytt, något nytt, något nytt. Var har förankringen tagit vägen, var har troheten tagit vägen?

sig, han skriver om apostlarna, han skriver om Jesu vittnen, om Jesu officerare i striden – ett väldigt allvarligt krig.

-Mig tyckes nämligen att Gud har ställt oss apostlar här såsom de ringaste bland alla, såsom livdömda män; ett skådespel hava vi ju blivit för världen, för både änglar och människor.

Vi äro dårar för Kristi skull, men I ären kloka i Kristus; vi äro svaga, men I ären starka; I ären ärade, men vi äro föraktade. (1 Kor 4:9-10)

Jesu Kristi officerare är förvaltare av Guds hemligheter, men de är dessutom trogna. De håller sig till en god regel, inte till ett dåligt resonemang. De räknar med Människosonens dag, inte bara med människornas dag. De räknar inte bara med den nuvarande tidsåldern, men den tillkommande. Vad har det blivit av dem? Ser de inte gammalmodiga och trista ut? Ingen flash över dem! De har ju ingenting. De är ju helt slut. Varför har de ingenting? Beror det på deras trohet mot det som är deras verkliga mönsterbild, som är Jesus Kristus och honom såsom korsfäst. Att följa Jesus Kristus på korsets väg. Vad skapar det för företräden? Vad skapar det för glans? Vi är dårar för Kristi skull. Vi är svaga och föraktade. Det är samma sak som att säga att vi är ingenting för världen. Världen har en annan mönsterbild. Världen följer andra ideal.

Vi ska titta också litet mera på Jakob 2, och då ser vi något han talar om här.

-Mina bröder, menen icke att tron på vår Herre Jesus Kristus, den förhär-ligade, kan stå tillsammans med att hava anseende till personen. Om till exempel i eder församling inträder en man med guldring på fingret och i präktiga kläder, och jämte honom inträder en fattig man i smutsiga kläder, och I då vänden edra blickar till den som bär de präktiga kläderna och sägen till honom: "Sitt du här på denna goda plats", men däremot sägen till den fattige: "Stå du där", eller: "Sätt dig därnere vid min fotapall" - haven I icke då kommit i strid med eder själva och blivit domare som döma efter orätta grunder? Hören, mina älskade bröder: Har icke Gud utvald just dem som i världens ögon äro fattiga till att bli rika i tro, och att få till arvedel det rike han har lovat åt dem som älska honom? I åter haven visat förakt för den fattige. Är det då icke de rika som förtrycka eder, och är det icke just de, som draga eder inför domstolarna? Är det icke de, som smäda det goda namn som är nämnt över eder? Om I, såsom skriften bjuder, fullgören den konungliga lagen:

Man bedömde honom inte i ljuset av Jesu Kristi snara tillkommelse, utan i något annat ljus. Människosonens dag betydde inte så mycket längre, utan människornas dag. Kanske rent av människornas tal.

"Du skall älska din nästa såsom dig själv", då gören I visserligen väl. Men om I haven anseende till personen, så begän I synd och bliven av lagen överbevisade om att vara överträdare. (Jak 2:1-9)

Här tar han upp något som angår församlingens hjärta. Han visar på hur saker och ting som kan se ut att höra samman egentligen inte gör det. För när det handlar om den konungliga lagen, då vet vi att den säger "du skall älska din nästa såsom dig själv". Det som skulle vara naturligt för den kristna församlingen, där brödragemenskapen, där tron på Jesus Kristus och brödragemenskapen blomstrar, det är ju kärleken till nästan. Kärleken är naturligtvis fråga om en viss uppskattning. Men så visar aposteln att det finns en annan sorts uppskattning, som lätt smyger sig in, och det är det som kallas anseende till personen. Eller, med vår tids språk: diskriminering. Det heter så här:

-Men om I haven anseende till personen, så begän I synd och bliven av lagen överbevisade om att vara överträdare. (Jak 2:9)

Varför av lagen? Jo, lagen säger att du ska inte ha anseende till personen, för Gud har inte anseende till personen. Naturligtvis är kärleken ett sätt att värdera

på. Och att ha anseende till personen är ett sätt att värdera på, men det är i en helt annan ande, som strävar efter något helt annat. Då kan det gå till som det står här i Jakobs brev. Det kommer en rik man. Och man diskriminerar mellan människor på grund av social ställning.

Eller så kan det vara ännu mer finurligt. Man skiljer mellan predikanter som det beskrivs i första Korinterbrevet. Det handlar om Paulus, Apollos och Kefas. Man tappar blicken för det väsentliga.

Är inte det här vad kommunitetslivet borde hjälpa oss med; att inte förlora brödrakärleken och nästan-kärleken ur sikte, så att det inte smyger sig in något i stil med att ha anseende till personen, diskriminera på något vis. I kommunitetslivet kan vi fundera på om alla kommer till sin rätt? Det är lätt hänt att någon blir glömd. Det är egentligen väldigt allvarligt det Jakob här undervisar om.

-Ty om någon håller hela lagen i övrigt, men felar i ett, så är han skyldig till allt. Densamme som sade: "Du skall icke begå äktenskapsbrott", han sade ju ock: "Du skall icke dräpa." Om du nu visserligen icke begår äktenskapsbrott, men dräper, så är du dock en lagöverträdare. Talen och handlen så, som det höves människor vilka

skola dömas genom frihetens lag.

(Jak 2:10-12)

Han kallar lagen för frihetens lag! Mot frihetens lag ställer han en annan lag, som han kallar *"hela lagen i övrigt"*. Men hela lagen i övrigt är inte detsamma som frihetens lag. Hela lagen i övrigt faller på eget grepp, kan man säga. Frihetens lag är fri ifrån allt som har med anseende till personen och partisinne att göra. Frihetens lag. Det är detta han menar vi får i Jesus Kristus.

I Jesus Kristus får vi vita kläder. Vi får ögonsalva att smörja våra ögon så vi kan se. Han erbjuder guld som är renat i eld. Därför råder jag dig då, säger Jesus i sändebrevet till Laodicea, att du av mig köper guld som är luttrat i eld. Ögonsalva, så du kan smörja dina ögon så du kan se vad lagen egentligen säger. Om vi inte uppfattar lagen som frihetens lag, så har vi missförstått något väldigt allvarligt.

-Tala och handla så som det höves människor som ska dömas efter frihetens lag. (Jak 2:12)

Här fortsätter Jakob. Det är inte enkla saker han tar upp. Brödrakärleken. De enkla och fattiga bröderna i Kristus. De dåraktiga, svaga och föraktade bröderna och systerarna i Kristus. Är det kommunitetsliv, församlingsliv, evangelium? Ja, för dem som har smort sina ögon och inte fascinerats och fångats av den rike mannens präktiga kläder och ringar på fingrarna, och allt vad det nu är. Då har Guds Ande fått utföra sitt verk, och inte den ande som vill driva igenom anseende till personen, diskriminering på grund av det yttre.

Det har funnits en allvarlig kallelse till kommunitetsliv under de senare årtiondena i de kristna leden. Kampen har varit svår, men Gud hjälper.

-Ännu i denna stund lida vi både hunger och törst, vi måste gå nakna... (1 Kor 4:11)

Lider vi både hunger och törst? Måste vi gå nakna? Gör vi inte det, så kanske vi måste ta reda på vilka de är. De skulle vi känna oss förenade med. Var finns de som måste gå nakna?

-...vi få uppbära hugg och slag...

Vi kanske får uppbära hugg och slag ibland. Om vi för tillfället inte gör det, så finns det alltid några som lider, och som vi bör känna oss dragna till. Det är korsets budskap.

-...vi måste möda oss och arbeta med våra händer. Vi bli smädade och välsigna likväl; vi lida förföljelse och hårda dock ut; man talar illa om oss, men vi tala goda ord. Vi hava blivit såsom världens avskum, såsom var mans avskrap, och vi äro så ännu

och Guds tjänare vid förkunnandet av evangelium om Kristus, för att han skulle styrka och uppmuntra eder i eder tro. (1 Tess 3:1-2)

Hur gick han till väga för att styrka och uppmuntra församlingen i sin tro? Aposteln Paulus var som en fader för församlingen. Han, som ansågs vara dåraktig, svag och föraktad hade varit där. När aposteln försvunnit, hade det kommit uppfostrare. Vad ville uppfostrarna egentligen ingiva församlingen för sätt

Synen på Guds rike, synen på Herren Jesus Kristus den förhärlicade måste få driva och motivera, så när vi inser att här lider vi någon brist, då ber vi: Herre, ge oss det vi behöver! Vi behöver större tro på Honom. Mera vishet från Honom. Det vi behöver är alltid relaterat till Honom.

alltjämt. (1 Kor 12-13)

Vem sa det? Den store aposteln Paulus! Som han framställs i den religiösa världen, i katedraler i konstverk – tycker ni han ter sig där som han ter sig här på bibelns blad, som samtidigt såg honom?

-Detta skriver jag, icke för att komma eder att blygas, utan såsom en förmaning till mina älskade barn. Ty om I än hadn tio tusen uppfostrare i Kristus, så haven I dock icke många fäder; det var ju jag som i Kristus Jesus genom evangelium födde eder till liv. (1 Kor 4:14-15)

Har vi erfarit detta? Har vi mött någon som vi tycker är en Fader i Kristus? Många vill vara uppfostrare. Ska vi släppa uppfostrarna in på livet då Fadern inte är närvarande, eller ska vi försöka bevara minnet av den som är för oss såsom en Fader i Kristus, till skillnad mot alla uppfostrare.

-Därför förmanar jag eder: Bliven mina efterföljare. Just för denna saks skull sänder jag nu till eder Timoteus, min älskade och trogne son i Herren; han skall påminna eder om huru jag går till väga i Kristus, i enlighet med den lära jag förkunnar allestädes, i alla församlingar. (1 Kor 4:16-17)

Han sände Timoteus till Korint och även till Tessalonika.

Varför sände Paulus Timoteus till Tessalonika? Han skriver att han ville veta något om deras tro:

-Därför, när vi icke mer kunde uthärda, beslöt vi att stanna ensamma kvar i Aten, och sände åstad Timoteus, vår broder

att uppskatta människor som kom, och över huvud taget hur ville de lära dem uppskatta tillvaron? Det var en allvarlig kamp för att över huvud taget acceptera aposteln Paulus, eftersom han kunde göra ett sådant intryck, som definitivt inte stämde med uppskattningen. Om det nu var fråga om att skilja mellan människor – diskriminera, då skulle aposteln Paulus falla under strecket. Hur gjorde Timoteus när han uppmuntrade tron? Han måste på något sätt ha gått in för att slå tillbaka de krafter som ville skapa en annan bedömning av aposteln verk. Man bedömde honom inte i ljuset av Jesu Kristi snara tillkommelse, utan i något annat ljus. Människosonens dag betydde inte så mycket längre. Utan människornas dag. Kanske rent av människornas tal.

Här läser vi om Timoteus:

-...han skulle styrka och uppmuntra eder i eder tro, så att ingen bleve vacklande under dessa lidanden. Ty I veten själva att sådana äro oss förelagda. Redan när vi voro hos eder, sade vi ju eder förut att vi skulle komma att utstå lidanden. Så har nu ock skett, det veten I. Det var också därför som jag sände honom åstad, när jag icke mer kunde uthärda; ty jag ville veta något om eder tro, eftersom jag fruktade att frestaren till äventyrs hade så frestat eder, att vårt arbete skulle bli utan frukt. (1 Tess 3:2-5)

Var finns de som på detta sätt uppmuntrar tron? Var är de som på detta vis, som Timoteus en gång, söker, strävar efter att församlingen ska komma på allt

sätt till rätt förhållande till apostlarnas undervisning? Det gäller att inte veta av något annat än Jesus Kristus och honom såsom korsfäst. *"Jag ville veta något om er tro"*.

Längre fram skriver han:

-Natt och dag är det vår innerligaste bön, att vi må få se edra ansikten och avhjälpa vad som kan brista i eder tro. (1 Kor 4:10)

Tron kan alltså utsättas för påfrestningar. Tron kan verkligen bli attackerad. När djävulen attackerar tron vill han komma med en annan mönsterbild. Han angriper genom att ingiva ett annat sätt att uppskatta. En annan uppskattning än den som hör kärleken till. En uppskattning som har mer att göra med profit. Vilka kan vara församlingen till tjänst och nytta på det viset att vi får någon vinst i tiden? Det är just det sättet att fråga på som vi måste se upp med. Vi kan vara församlingen till hjälp och nytta genom att uppmuntra den tro som apostlarna ingav till genom sin undervisning.

I första Tessalonikerbrevet talas om en tro som man har anledning frukta att den på något sätt har lidit någon slags förlust. Men Jakob skriver om en annan tro. Han skriver om en tro som är rik. Var finns den tron?

-Hören, mina älskade bröder: Har icke Gud utvald just dem som i världens ögon äro fattiga till att bliva rika i tro, och att få till arvedel det rike han har lovat åt dem som älska honom? (Jak 2:5)

Vad har världen för sätt att uppskatta? Vad har världen för sätt att bedöma?

Det talas i Jakobs brev till och med om en tro som fullkomnas.

I Hebréerbrevet talas om Mose:

-Genom tron övergav han Egypten, utan att låta förskräcka sig av konungens vrede; ty därigenom att han likasom såg den Osynlige kunde han härda ut. (Hebr 11:27)

Det här var väldigt. Utan att låta förskräcka sig av konungens vrede. Utformar vi vår tillvaro i Jesu Kristi efterföljelse? Då betyder konungens vrede mindre för oss. Hur är det med dig och mig? Är vi fria enligt frihetens lag, enligt evangelium om Jesus Kristus, eller upplever vi konungens vrede alldeles överhängande därför att vi överger hans värderingar? Denna världens furste, Farao, är vred därför att vi överger hans väg. Känner vi konungens vrede så överhängande, måste vi be till Gud om befrielse ifrån detta.

Aposteln skriver, därför att han vill uppmuntra dem i deras tro så att de upplever att de befrias ifrån det hotet, att de befrias ifrån det överhängande intrycket av konungens vrede. Här skulle församlingen visa vägen. Kommunitetslivet skulle ge en inriktning. Gör den det här, så har Guds Ande fått utföra ett verk, och fortsätter att göra det. Vi får be till Gud om hjälp att det inte smyger sig in något annat sätt att värdera. Har vi konungens vrede som ett överhängande intryck i nacken, eller har vi den visionen som

drev Mose och som drev Jakob, han som skrev:

-Mina bröder, menen icke att tron på vår Herre Jesus Kristus, den förhärligade, kan stå tillsammans med att hava anseende till personen.

När Paulus skriver om att avhjälpa vad som brister i tron, så använder han sig av ett uttryck som ger vid handen att det som på ett särskilt sätt kan vara till förfång för vår tro, det är när världen ger oss mönster och ideal så att vi vill ha det världen erbjuder. Och så sätter vi vår tro på spel genom att bedja om det som världen erbjuder. Då blir vi besvikna och så kommer också tron att lida förlust. Det är väldigt angeläget att vi har den syn som skriften ger oss och den vision som den helige Ande ger oss. Så att när vi upplever att vi lider någon brist, det stämmer med vad Gud säger att vi behöver. Synen på Guds rike, synen på Herren Jesus Kristus den förhärligade måste få driva och motivera, så när vi inser att här lider vi någon brist, då ber vi: Herre, ge oss det vi behöver! Vad är det vi behöver då? Vi behöver större tro på Honom. Mera vishet från Honom. Det vi behöver är alltid relaterat till Honom. Då, säger Skriften, blir vi bönhörda, därför att om ni ber om något i mitt namn, säger Jesus, så ska jag göra det. Amen. ■

Tältmöten sommaren 2010!

Sommarkonferens på Bällsta:

17-25 juli med temat: Ett jubelår från Herren - Maranata!

Tältmöten i Råambshovsparken:

11-15 augusti

Information och anmälan:

tel 08 - 98 56 83

www.maranata.se

Den fasta grunden

Om jag som en levande kristen skulle säga vad som för mig är störst i frälsningen; ja, vad skulle det vara? Nu talar jag inte som pastor eller evangelist utan just som en kristen människa. Det har på senare år blivit så stort för mig, det som Jesus Kristus gjorde på Golgata... Detta att jag får vila i försoningen och att den skall bära mig ända hem till Guds himmel.

Text: Gösta Karlson

Av allt som Den Evige har skapat, danat eller frambringat, så är försoningen i Kristus det allra största och förnämsta. Visst är skapelsen skön för att inte säga underbar. Forskare av olika discipliner har försökt att utforska universum. Via optiska instrument, radiopejling o.s.v. har man kommit långt. Nu är man emellertid på det hållet så ödmjuk, att man erkänner att bortom den horisont som man har finns en oändlighet av nya världar som man aldrig kommer att kunna utforska och allt detta har vår Gud skapat. Nog håller läsaren med mig, att också vår egen jord är fantastisk. Olyckan är bara den, att människorna med smutsiga fingrar håller på att fördärva jordens skönhet. Men i sig själv är vår planet underbar. Carl von Linné lär ha sagt då han gick över blomsterprydda ängar: *"Jag såg Gud på ryggen och jag häpnade."* Men när du skall finna Guds vishet i sin högsta form så finner du den inte i det jag här har nämnt om världar och solar eller vår jord. Utan du möter på ett enkelt kors på Golgata kulle där Gudasonen försonar en fallen mänsklighet med Sig själv. Ja, då anar man något av vad Hebréerbrevets andra kapitel utbrister: Hur skall vi då kunna undkomma om vi inte taga vara på en sådan frälsning... Låt mig få återkomma längre fram om vad 'en sådan frälsning' förmår och ger även om vi aldrig kan uttömma fullheten.

Vi talar ibland om Gamla och Nya testamentet. Hebreiska språket uttrycker

det inte så. Nya testamentet heter på hebreiska: Berit ckadash. Berit betyder förbund, och ordet ckadash betyder nya. Vi gör alltså rätt om vi säger gamla och nya förbundet och skall vi förtydliga det så är det fråga om gamla och nya blodsförbundet.

Kontentan av såväl gamla som nya testamentets lära kan sammanfattas i orden: "Utan blod ingen förlåtelse." Det är i 1 Mos 17 som vi först möter instiftelsen av Guds förbund med Abraham. Det gäller omskärelsen, blod utgutes och beseglar just förbundet. (v. 10)

-och detta är förbundet mellan mig och eder och din säd efter dig, som I skolen hålla: allt mankön bland eder skall omskäras (v. 11) på eder förhud skolen I omskäras, och detta skall vara tecknet till förbundet mellan mig och eder.

Blodsförbundet är invigt! Förbundet var heligt och fick INTE brytas.

Det finns en mycket märklig händelse i 2 Mos 4. Jag vet inte om mina läsare har noterat att det fanns ett tillfälle då 'Herren kom emot Mose och ville döda honom...' Ja, det står så i den 24:e versen... Läs den! Orsaken? Mose hade underlåtit att omskära sin förstfödde. Räddningen? Hustrun Sippora omskar sonen. Nu lever vi i nya förbundet. Skriften talar om hjärtats omskärelse. Tror någon att det är mindre viktigt att leva i ett rätt förhållande till nya förbundets blod, d.v.s. försoningen? Nej, t.o.m. om det vore möjligt – tvärtom!

Det är därför det är så farligt att lägga andra grunder för Gudsgemenskap. Där finns det en sak som man kanske skall behandla med stor försiktighet, men som ändå måste få sägas, inte minst därför att så många lider genom en felaktig undervisning. Hur väl minns jag inte min ungdoms förkunnare och deras många gånger enda rätta framställning. Det gällde att leva i seger... Och nog är det viktigt att man är en segervinnare. Men vad är då 'seger'...? **TÄNK VAD DET ÄR VIKTIGT ATT ALLTID GÅ TILL BIBELN!** Vad säger BIBELN här? ...och detta är den seger, som har övervunnit världen: vår tro. Tro på vad? Guds verk naturligtvis, Jesu försoning på korset! Jag möter kära vänner i själavården som det liksom har gått sönder för. Man tror inte att man är frälst och ångesten står på lur. Då gäller det, som antytts ovan, att gå fram med varliga händer. Personligen har jag nog i denna sak mer av Carl Olof Rosenius' teologi än den Lewi Pethrus frambar.

Naturligtvis skall en kristen komma dithän att han och hon blir segervinnare, det lär Bibeln. Men GRUNDEN för frälsningen är Jesu blod!

En förkunnare som har betytt mer än andra för min lilla själ är Emil Gustavsson. Hans sånger har ett enormt djup och hans skrifter likaså. Orsaken att han kom att bli så dyrbar för mig är hans helgelseförkunnelse. *"Ett stilla barnahjärta man får ej hur som helst..."* Ja, det var en av

hans många sånger. En integrerande del i mitt Gudsförhållande som kristen är helgelse. Glöm aldrig detta ty ”...utan helgelse får ingen se Gud”, ja det står så i den gamla boken. Detta budskap grep det innersta i min ande och har fått vara min ledstjärna under ett långt liv. I det sammanhanget kom jag att tänka på en sak. Vi är säkert överens om att vi lever i det stora avfallets tid. Finns det då en gemenskap, en församling (och det gör det) där man vill ha Nya Testamentets församlingsliv som motto, hur viktigt är det inte då, att också ungdomarna där får lära sig vad det innebär. Att de kommer igenom till Andens dop och förstår att leva avskilt, HELGAT!!! Om alla runt omkring 'somnar' andligen, hur angeläget är det inte då att nämnda gemenskap, församling, i allt håller fanan högt? Lever helgat. Vilka skulle annars göra det? Men grunden för min frälsning, mitt andedop, andliga nådegåvor, vandrigen i Anden, himmelsfärd när JESUS kommer för att hämta de sina MARANATA, ja det är och förblir min älskade Frälsares verk på korset!!!

Här skulle det vara på sin plats att ta upp något av en frågeställning för många. Förhållandet till Guds påbud till sitt gamla Israel. Man skriver i debatten om sabbaten och vikten av att hålla den. Ett allvarsord som var skrivet direkt till det gammaltestamentliga Israel. Det gällde

dem! Flera saker kunde nämnas, men jag tar inte upp utrymme för detta. Redan på första apostlamötet hade man de här problemen. Då fick man klara direktiv hur man skulle förhålla sig och ... de gäller än. Vi lever, mina älskade vänner, i det nya förbundet – blodsförbundet.

Jag nämnde här ovan om vad denna försoning ger. Den ger syndaförlåtelse även för den troende som vacklat. I själva försoningen ligger din och min seger. Den som ångrar sig och ropar till Gud får NÅD, och en av nådens

ingredienser är sådan att den fostrar oss att leva rätt. Frälsningen ger frid i en mycket orosfylld tid. Försoningsgrunden gör att man kommer in i Guds plan med sitt liv och så vidare.

Lev för Jesus, intet annat, är dock värt att kallas liv. ”Så finnes nu ingen fördömmelse för dem som är i KRISTUS...” I Jesus har du seger, broder och syster! Tro Guds ord, oavsett yttre förhållanden! Hur än allt ter sig så är du Hans, men förutsättningen är given: I KRISTUS. ■

En lycka som inte...

forts från sid 3

Jag hade psykologsamtal med dem, och filmade dem för att min handledare skulle kunna bedöma dem, för jag var under legitimationsgrundande tjänstgöringen efter utbildningen. I mina samtal efter denna upplevelse, hade jag något helt annat att ge. Inte i kraft av mig själv, men helt plötsligt började dessa samtal ha värde för killarna. Fram till dess hade de varit utan värde, men nu hade jag en ny kraft med vars hjälp jag kunde hjälpa! Men när min handledare fick ta del av de här samtalen, som kom efter denna min upplevelse, märker jag att han spänner sig. Han märker att de här samtalen är helt annorlunda mot dem jag hade

veckan innan. Han skruvade besvärat på sig, och att han inte gillade det, märkte jag på hans kroppsspråk. När han tittat färdigt, så frågade han: -Vad har det tagit åt dig? Du är ju plötsligt helt förbytt! Då sa jag: -Jag hör att det inte är i någon positiv anda du säger det där, men jag ska tala om för dig att det är första gången de där samtalen verkligen börjar ge något åt människorna jag träffar. Förut har de inte gett något, sa jag frimodigt. Han kunde faktiskt inte säga mot, för han såg min beslutsamhet där. Och det hände att jag hade några otroliga samtal med de här killarna för att jag hade blivit löst och hade fått något nytt i mig så kunde jag ge något som hade värde.

Man blir inte fullkomlig för att man fått uppleva pånyttfödelsen. Det går fortfarande så och så i livet, men ändå

finns Jesus där och visar vägen och håller en och puttar en in på den rätta banan och manar ens hjärta. Och sanningens Ande, den helige Ande är en otrolig gåva jag har fått ta emot. Om någon skrev om den för två tusen år sedan, tre hundra år sen eller trettio år sedan så när man läser om andras frälsningsupplevelse, känner man igen den och förnimmer i sin egen ande samma sak. Den här frälsningsupplevelsen är ju densamma. Det är så otroligt, så högst påtagligt. Man behöver inte bevisa Guds existens, vi har alla upplevt och erfarit honom. Det är ju bevis nog. De bevis man tänker på i den vanliga världen är inte så relevanta i det här sammanhanget. Vi har ju upplevt Jesus, och det jag upplevde tror jag aldrig kan lämna mig. Gud välsigne er! ■

Den ofelbara kyrkan kräver monopol på bibeltolkning

Analys av Stig Andreasson

Den ofelbara
kyrkan. Del 2.

Vem har rätt att tolka Bibeln?

Vi har tidigare refererat till *"Enhetens vänner"*, en sammanslutning av representanter från olika kristna läger, som av allt att döma önskar en förening mellan protestantiska samfund och påvekyrkan. På deras hemsida finner man ofta uttalanden, som egentligen inte förtjänar någon annan benämning än *"katolsk propaganda"*. Frågan om bibeltolkning tas där upp i följande ordalag:

-För de kristna före reformationen var det självklart att Bibeln är kyrkans bok, och att det är kyrkan och dess lärda som har rätten att tolka den. Först boktryckarkonsten gjorde det möjligt att skilja Bibeln från kyrkan och göra den till en fristående klassiker att inhandla på den öppna marknaden och tolka efter eget tycke. Tanken är att Bibeln alltid skall utläggas, och att man alltid skall kunna finna fördjupade insikter genom att studera den. Men man tog det som självklart att detta skulle ske i kyrkans gemenskap och i överensstämmelse med hennes tro, inte i motsats till den. Just bibelordens mångtydighet och möjligheten att variera tolkningen fick kyrkan att blomstra i förkunnelse, hymndiktning och konst.

Att man i katolsk teologi betraktar den protestantiska reformationen som en tragisk olyckshändelse är ingenting nytt. Men i ovanstående citat får till och med uppfinningen av boktryckarkonsten en negativ aspekt, ty den medverkade till att göra Bibeln till en folkbok. Det är väl knappast troligt att författaren ser negativt på boktryckarkonsten som sådan, men han beklagar dess använd-

ning då det gäller bibelspridningen. Den kom nämligen att äventyra kyrkans bibeltolkningsmonopol. Denna katolska historietolkning väcker flera frågor som kräver ett sakligt svar.

Förtjänar inte både Luther och Gutenberg att framställas i ett mer positivt och korrekt historiskt ljus?

Jo förvisso. Före reformationen på 1500-talet var Bibeln verkligen *"kyrkans bok"* som ovanstående citat understryker. De få Biblar som fanns var ofta skrivna på latin och fastlänkade vid altaret i någon kyrka. Bibelkunskapen hos folkets breda lager var i det närmaste obefintlig. Luthers nya översättning av Den Heliga Skrift till folkets språk och Gutenbergs uppfinning av boktryckarkonsten gav vingar till den Bibel, som hittills varit fastlänkad i kyrkorna. Detta förde till en kulturell utveckling av ovanliga mått, främst i norra Europa. Luther ivrade för folkbildning och förbättrade undervisningen från universitetet till de enklaste skolor. Med tiden startades allmän och avgiftsfri skolundervisning och Luthers färskas bibelöversättning användes som lärobok. Därigenom fick skaror av människor en kristen världsbild inpräntad i sina hjärtan och befriades från mycket av den vidskepelse som behärskade stora delar av befolkningen i medeltidens Europa. Eftersom hela samhället på den tiden var grundlagt på de principer som påvekyrkan hade byggt upp, saknades

givetvis inte allt som hör till en kristen världsbild i folkets medvetande. Men den katolska kyrkan rymde också så mycket av övertro och för evangelium totalt främmande element att man med rätta har talat om *"de mörka århundradena."* Både Luthers bibelöversättning och Gutenbergs boktryckarkonst verkade som mäktiga ljusstrålar in i detta mörker. Det bär alla vederhäftiga historieböcker vittnesbörd om. Men det är märkligt hur allt förändras då man tolkar och läser historien genom katolska glasögon. Då får allt som försvagar påvekyrkans makt en negativ aspekt. Då blir ljuset plötsligt mörker och allmän bibelkunskap en fara.

Kan helt vanliga människor förstå Bibelns budskap och föra det vidare?

Bibeln är en oerhört innehållsrik bok. Men själva kärnan i det bibliska budskapet handlar om Guds frälsningsplan och om frälsningens väg. Det krävs ingen teologisk doktorsgrad för att förstå detta budskap. Men många människor i många länder har fått liten eller ingen kunskap om Bibelns väsentliga innehåll. En del av dem är inte ens läskunniga. De är i behov av att någon vägleder dem. Så var fallet med den etiopiske hovmannen som evangelisten Filippus mötte på den öde vägen. Hovmannen kunde läsa och han höll just på att gå igenom profeten Jesajas bok. Filippus första fråga till honom var: *"Förstår du vad du läser?"* Hovmannen

svarade med en motfråga: "Hur skulle jag kunna det, om inte någon vägleder mig?" Denne mörkhyade främling kom från ett land där de heliga Skrifterna var helt okända. Trots att han hade gjort ett besök i Jerusalem hade han inte träffat någon som kunnat ge honom någon kunskap om Jesus Kristus. Han visste inte ens att Jesus hade existerat. Därför var det absolut omöjligt för honom att förstå profeten Jesajas profetia om den kommande Messias. Men Filippus kunde förklara Skriften för honom och hovmannen blev både frälst och döpt innan han vände åter till sitt land. På mycket kort tid fick han nödvändig kunskap om frälsningens väg.

Märk väl, att Filippus inte alls hörde till de s.k. "skriftlärda". Han var en vanlig diakon (församlingstjänare) från Jerusalem. Men då han kom till Samarien visade det sig att han också var en rikt utrustad evangelist, som kunde vägleda andra till tro. Detta stämmer väl med följande beskrivning som kyrkohistorikern Hjalmar Holmquist gjorde av hur själavinnandet och själavården fungerade i urkristen tid:

-Själavården tillkom inte i första hand

titeln "skriftlärda". De var hantverkare, närmare bestämt tältmakare. Men de hade betydlig insikt i Guds Ord. Då en begåvad predikant vid namn Apollos kom till deras stad märkte de, att det var vissa delar i Guds rådslut som han inte helt hade förstått. Akvila och Priskilla tog sig an honom och förklarade grundligare Guds väg för honom. Efter detta blev Apollos till ännu större hjälp och välsignelse genom sin förkunnelse. Gud använder alltså helt vanliga människor till att förmedla kunskap om Bibelns budskap. Så har det alltid varit och så är det också idag. Då vi vill starta mission i ett land nöjer vi oss inte med att sända dit en container full med Biblar och bibeldelar. Vi sänder levande människor. Vi sänder ut missionärer. Men dessa Guds mänskliga redskap står inte nödvändigtvis med teologiska doktorsgrader. Vi lever i Andens tidsålder. Guds Ande utrustar människor till olika missionsuppdrag.

Kan människor komma till sann tro enbart genom bibelläsning?

Bibeln själv säger att "när dina ord upplåtas, ger de ljus och skänker förstånd åt

tro". De kom alltså till frälsande tro genom att på egen hand studera de heliga Skrifterna.

Från katolskt håll uppmanades vi evangeliska kristna nyligen att beflita oss om att bättre förstå hur katoliker tänker och fungerar. Eftersom jag har bott i ett katolskt land i 50 år tror jag att jag vet en hel del om den saken. Då vi för snart 50 år sedan började evangelisera i ett mycket katolskt område i östra Frankrike, upptäckte vi att Bibeln var totalt okänd för så gott som hela befolkningen. Folk hade de mest befängda uppfattningar om Bibeln. En del trodde den var en samling helgonlegender. Andra menade att den var en protestantisk bok. Den ofelbara kyrkan hade verkligen inte spridit mycken bibelkunskap bland folket. Det är tydligt att majoriteten av katolikerna inte läser Bibeln, just därför att de alltid har hört att det bara är kyrkans lärde som kan förstå den. Detta påstående är absurt. Om Bibeln verkligen är Guds Ord, vilket också den katolska kyrkan säger, varför skulle den då vara obegriplig för vanliga människor? Kan inte Gud tala i klartext?

Är Bibelns ord alltid mångtydiga?

Uttrycket "bibelordens mångtydighet" i citatet från "Enhetens vänner" hem-sida kräver också några kommentarer. Ett sådant uttryck kan lätt ge intryck av att bibeltexten är så mystisk och gåtfull att det krävs en helt speciell insikt för att kunna förstå den. Den rätta tolkningen är då förbehållen läroämbetet i den ofelbara kyrkan. Men stämmer det verkligen att bibeltexten i allmänhet är så mångtydig?

Varje bibelläsare erkänner att det finns djup i Herrens rådslut som vi bara aningsvis kan fatta. Det är också klart att vissa skriftställen är mer svårfattliga än andra. Det säger aposteln Petrus själv då han omtalar en del avsnitt av sin käre medbroder Paulus' brev. Han skriver:

-I dessa brev finns en del som är svårt att förstå och som okunniga och obefästa människor förvränger till sitt eget fördärv – något som också sker med de övriga Skrifterna, (2 Petrus 3:16).

Lägg märke till att enligt Petrus är det okunniga och obefästa människor som ibland vrängt uttyder Skrifterna. Det är ett faktum att även några av de s.k. "apostoliska fäderna och kyrkofäderna" var djupt oeniga med varandra i en del

Det är tydligt att majoriteten av katolikerna inte läser Bibeln, just därför att de alltid har hört att det bara är kyrkans lärde som kan förstå den.

ämbetsinnehavare utan personer utrustade med Andens gåvor. Församlinglivet, ja hela kristendomen vilade alltför på den urkristna entusiasmen, på Andens omedelbara ledning. De karismatiska personerna var kyrkans bärare och utbredare.

I urkristen tid fanns det alltså ingen hierarkisk kyrka, där en intellektuell elit av högt lärda teologer hade monopol på att förstå Bibeln och förklara dess väsentliga innehåll för andra.

Ett annat exempel på denna urkristna princip är det äkta paret Akvila och Priskilla. De ståtade inte heller med

enkla människor." (Psalm 119:130)

Själv har jag mött människor, som enbart genom bibelläsning fått sin livsåskådning totalt förändrad. Att enskilda sökare på egen hand och genom Skriftens ord kan komma till frälsande tro har vi exempel på också i Bibeln. Då judarna i Berea hade lyssnat till apostlarnas undervisning, som givetvis var förankrad i Skrifterna, var de inte färdiga att med en gång acceptera det de hörde. Men de förkastade heller inte budskapet. Vad gjorde de då? "De forskade dagligen i Skrifterna för att se om det kunde förhålla sig så. Många av dem kom till

av sina bibelförklaringar. Orsaken var att vissa av dem var påverkade av utomkristna tankar i sin teologi. Man måste väl då säga att de på ett sätt ännu var "obefästa" i sitt trosliv. Var den ofelbara kyrkan egentligen fanns under dessa århundraden av interna lärostrider är inte lätt att se. Med mindre man hänger sig åt rent önsketänkande.

När detta är sagt måste vi energiskt protestera mot uppfattningen att Bibelns ord i allmänhet skulle vara så mångtydiga. När det gäller de stora och viktiga sanningar som gäller frälsningens väg är Bibeln absolut inte mångtydig. Enligt katolsk uppfattning får den aldrig tolkas i motsats till kyrkans tro utan alltid i överensstämmelse med densamma. Men hur gör man då man möter en uppenbar motsägelse mellan den katolska kyrkans tro och tydliga bibeltexter? Att omtolka ett bibelord så att det slutligen betyder något annat än själva ordalydelsen i texten måste ju vara en farlig metod. Här skall vi plocka fram några få exempel på att katolsk teologi uppenbart säger det motsatta av bibeltexten.

Svensk katolsk katekes, utgiven 1946, säger:

-Det Nya Förbundets offer är Kristi korsoffer, som förnyas i varje helig mässa. Korsoffret och det heliga mässoffret är samma offer; vid båda finner vi samma offer och samme offerpräst. Det heliga mässoffret frambäres för hela kyrkan, för levande och döda.

Enligt katolsk lära stiger Jesus ned från himlen till kyrkans altare vid varje mässa, alltså minst 400.000 gånger dagligen. I katekesen från 1946 sägs det att Jesu offer förnyas vid varje mässa. En av de sentida påvarna har använt uttrycket "reproduktion". Naturligtvis har många bibeltrogna teologer protesterat mot denna lära som står i motsats till Bibelns tydliga ord om att Jesus offrat sig för våra synder en gång för alla. Därför har den ofelbara kyrkans moderna teologer börjat göra långa omskrivningar. De säger sig vara eniga i att Jesu offer på korset inte kan förnyas eller upprepas. Men det görs närvarande i mässan. En av dem som säger sig vara överens med protestanterna men som ändå till slut betraktar mässoffret som ett soningsoffer är Pater Müller från Norge. Han citerar Hebreerbrevet, som säger att Jesus är översteprästen till evig tid och att översteprästens uppgift är att bära fram offer.

Det är emellertid absolut omöjligt att förena den katolska mässofferstanken med Bibelns tydliga ord.

Sedan frågar han:

- Vilket offer bär han så fram för Fadern i himlens allra heligaste? Det kan inte vara något annat än hans livs självgivningsoffer, som nådde sitt klimax på korset. När vi nu tror att det är samme uppståndne, himlafärne översteprästen som är närvarande under mässan, då måste vi ha lov till att hävda att också här lägger han ned sitt livs offer inför Fadern – till hans ära och mänsklighetens frälsning.

Trots att man jonglerar med nya uttryck försäkrar man ändå till slut att mässan är ett soningsoffer.

Det är emellertid absolut omöjligt att förena den katolska mässofferstanken med Bibelns tydliga ord.

-Sedan denne (Jesus) har framburit ett enda offer för synderna sitter han för beständigt på Guds högra sida. – Ej heller har han gått ditin (till det allraheligaste) för att många gånger offra sig själv." (Hebr.10:12, 9:25).

Vem vågar påstå att dessa bibelord är mångtydiga? De utgör snarare en entydig bekräftelse av Jesu egna ord på korset: "Det är fullbordat".

Ett annat exempel på uppenbar motsägelse mellan bibelordet och "den ofelbara kyrkan" är vissa delar av läran om Jungfru Maria. Enligt katolsk tro blev Maria bevarad fri från arvsynen och från egna synder. Hennes förklarade kropp är upptagen till himlen där hon sitter som himmelens drottning. Hon är som Guds Moder den renaste jungfru. Marias syndfrihet och himmelsfärd omtalas inte alls i Bibeln. Dessa dogmer har utarbetats av "den ofelbara kyrkans" teologer genom tiderna. Vi tar därför bara upp dogmen om Marias eviga jungfrudom. Alla kristna tror att Maria var jungfru då hon födde Jesus. Katolska kyrkan lär att hon förblev jungfru hela livet. Detta har till följd att den katolska kyrkan tvingas förneka att Maria efter Jesu födelse fick barn med sin make Josef. Och inte bara det. Kyrkan måste då också framställa Josefs och Marias förening som ett skenäktenskap. Men vad säger Bibeln om detta? Jo, det står helt tydligt i Matteus evangeliums första kapitel att

efter Jesu födelse hade Josef och Maria ett fullt normalt äktenskapligt samliv. Så här skriver Matteus:

-Han (Josef) rörde henne inte förrän hon hade fött en son. Och honom gav han namnet Jesus. (Matt. 1: 25)

Är dessa ord mångtydiga? Kan de rimligtvis betyda att Josef och Maria levde hela livet i sexuell avhållsamhet? Så tolkar "den ofelbara kyrkans" lärda denna bibeltext. Matteus skriver helt klart motsatsen. Och förresten, hur kan någon tänka sig att en kvinna, som är trolovad med en man, samtidigt har bestämt sig för att alltid leva som jungfru? Och hur kunde Gud uppenbara för Josef att han utan fruktan kunde ta Maria hem till sig som sin hustru och samtidigt ge honom order att behandla henne som en syster? Är Gud verkligen så orimlig?

Evangelierna omtalar också vissa personer, som kallas Jesu bröder och systrar. De måste ha varit nära släktingar, troligen kusiner, säger katolska teologer. Ibland säger de också att Josef möjligen hade barn från ett tidigare äktenskap, trots att evangelierna inte säger ett ord om att Josef skulle ha varit gift tidigare. Eftersom "den ofelbara kyrkans" teologer har olika förklaringar till vilka dessa Jesu bröder och systrar egentligen var, är det tydligt att de inte är helt säkra på hur det i verkligheten förhåller sig. Det enda de är säkra på är att det inte kan röra sig om Josefs och Marias egna barn. Det skulle nämligen kollidera med dogmen om Marias eviga jungfrudom.

Vem som helst kan således kontrollera att påvekyrkans lära på vissa områden är på kollisionskurs med Bibelns entydiga och klara ord. Vi har här bara nämnt två exempel. Men det är nog för att bevisa att kyrkans lära absolut inte kan vara ofelbara. De försöker omtolka bibeltexterna så att de skall stämma med den ofelbara kyrkans dogmer. Därmed bryter de mot Bibelns allvarliga förmaning: "Lägg ingenting till Hans ord". På alla väsentliga punkter är Guds Ord tillräckligt tydligt för att kunna förstås rätt av alla som uppmärksam söker sanningen. ■

Rensa ut fördomar

Reflexion omkring Ulf Ekmans blogg. Egentligen inte något nytt. Men i alla fall.

Kort sagt: Ulf Ekman har ändrat sig, deklarerar han i sin blogg. Lämnat gamla fördomar, och vill bort ifrån "väckelsernas baksida, d.v.s. elitism och sekterism i förhållande till andra kristna". Och det här innebär alltså att vad han skrev 1989 inför påvens besök i Sverige inte längre är relevant. Det var fördomsfullt att påminna om katolska kyrkan, inkvissionen och dess blodiga förföljelsehistoria. "...det är så befriande att låta Anden rensa ut fördomar och okunnighet, beskäftighet och fruktan ur vår egna liv."

Jaha?

"Det gamla är inte alltid fel och det nya är inte alltid rätt. Det gamla är inte alltid dött och det nya är inte alltid levande." Jaha. Och vad är fel och vad är rätt? Vore det inte bäst att låta kärle-

ken till sanningen få rum för att vinna frälsning? (2 Tess 2:10) **S F**

Dagens nyhet

Inte heller något nytt. Men kanske för gammalt och otidsenligt? "Baptister och lutheraner oeniga om dopet"

Så löd rubriken i kolumnen Dagens Nyhet häromdagen - naturligtvis i tidningen Dagen. Och man lyfter fram den besvikelse som finns över att ett planerat "samarbetsavtal" mellan Svenska baptistsamfundet och Svenska kyrkan inte kunde realiseras - i nuläget. Men det klarar säkert våra duktiga kyrkopolitiker av så småningom.

-Jag känner mig triggad inför tanken att vi så småningom faktiskt kan få till en överenskommelse som bär, säger baptistsamfundets missionsföreståndare, enligt Dagen.

En överenskommelse som bär - vart då? **S F**

Apropå boknyheten

Livets ord: Kontroll och manipulation i Jesu namn.

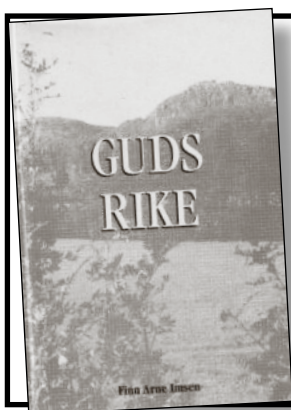
Per Kornhall har skrivit en bok som beskrivs som "brutalt uppvaknande ur en sekt", nyligen utgiven på Leopard Förlag. Han lämnade Livets Ord år 2000, och hans subjektiva upplevelser från det sammanhang han övergav, behöver vi kanske inte kommentera.

Men när han skriver om kristna skolor och sekter, så nämner han förutom LO Hare Krishna och Plymouth-bröderna. Även Maranata och hemundervisningen får en känga. Det är bara en mening:

-Ett annat exempel är den hemskoleverksamhet som Maranata har ägnat sig åt med myndigheternas tysta godkännande, trots att det egentligen inte finns rum i lagen för en sådan verksamhet.

(citat från kapitlet "Låt barnen komma till Ulf Ekman")

Vad är detta? Ett uttalande som inte stärker författarens trovärdighet. **HL**

Temat **Maranata 50 år** ger orsak att påminna om boken **Guds Rike**. Den innehåller en serie bibelstudier Arne Imsen hade under 70-talet. "Guds rike kräver inte tio procent av dina medel och din tid, eller några timmar i veckan av dina krafter. Guds rike vill ha allt!" Det är lärjungaskapets villkor med konsekvenser på livets alla områden. Beställ och läs!

Beställs på www.ballstamediacenteter.se eller tel 08-98 56 83. Priset är 39:- plus porto.

Lyssna till möten från Maranataförsamlingen!

Varje vecka sänds bibelstudier och väckelsemöten över internet via hemsidan:

www.maranata.se

Radio Maranata!

Stockholm 88 Mhz
Tid: Alla dagar kl 08.00
Månd & Onsd kl 18.00

Göteborg 94,9 Mhz
Tid: Tisdagar kl 21.00
Lördagar kl 15.00

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-Sthlm
490:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Missionshotellet!

Budget 395:- (inkl. frukost)
Enkel 565:- (inkl. frukost)
Dubbel 765:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma
08-627 55 55
Hemsida: www.pilgrimshem.se

Då kom Jesus...

Av Karin Vidén

Jesus är så mycket för oss som mött honom. Han är vår glädje, han är vår kraft, han är vårt mål, han är vår frälsning. Jesus Kristus är vår Herre. Vi vill verkligen följa Jesus och tjäna honom i denna tid. Det är en mörk och svår tid, och vi vill ta nya steg för att nå hem till honom en dag.

Jag har tänkt på några ord ur bibeln som upprepat sig inom mig en tid. De är ryckta ur sitt sammanhang, men det står: "... och de lämnade näten..." Det är ett så enormt sammanhang detta handlar om, "och de lämnade näten".

Vilka var det som gjorde det? Jo, det var några enkla män som höll till vid stranden, med sitt fiske och sina nät. De höll på med det som var deras vardag, deras försörjning. Det var kanske försörjning för andra också, det vet jag inte. Men det här var deras lott i livet på något sätt; rutinerna, det de skulle göra.

Då kom Jesus! Ja, då kom Jesus med dessa ord, som likasom sprängde alla

barriärer. Ord så enkla, så minsta lilla barn kan förstå dem: "Följ mig!" Och vad gjorde männen? Jo, de lämnade allt för att följa honom. Det innebar naturligtvis konkreta, vardagliga konsekvenser. Det var nog inte så enkelt. Vänner, släktingar undrade. Men vad håller ni på med? Tar ni inget ansvar? Vad ska det här leda till? Vi då? Tänker ni inte på oss? Men de här männen gick för att följa Jesus, och de fick bli föredömen.

Jag tycker det här är så stort. Och det är frälsning i detta, då det handlar om att komma närmare Jesus. Det handlar om att komma in i en kallelse som Gud har för varje människa, och att kunna höra när det är dags. När du hör de där orden "följ mig", då handlar det om att lämna det som binder och hindrar dig. Bryt upp och följ honom! Han tar konsekvenserna, han tar ansvaret för hur det ska gå med både det ena och det andra.

Gud välsigne dig att ta steg i tro när du upplever att Gud talar till dig. När du hör hans kallande röst att följa honom! Amen. ■